

นี่ไง...ใช้รัก

เมญานี

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ๐ พ ั ค ำ

สำนักพิมพ์

สุนทรีย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๘๕๕

นี้ไง...ไซรัก

ผู้เขียน : เมญานี

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม ๒๕๖๒

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3557-1

ราคา ๒๗๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมพร สกัลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาดา ใจสุข ฅรันยรัทธ์ เขียวไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วีรยา กิจสมุทร

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : โยชิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทไทยไลอ้อนส์ (๑๙๘๘) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิขะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แท้แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการจัดสรรนวนิยาย : พัชรพร บุญส่ง

หัวหน้าหน่วยสื่อสารการตลาด : อาริณา ศิริบุญ

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

รศ. ประพันธ์ เรืองณรงค์

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการจัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๕๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔, ๕๖

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

นี่ไง...ไร่รัก คือนวนิยายเล่มแรกในซีรีส์ 'ตรงนี้...ไร่รัก' ซึ่งเป็นเล่มที่ห้าของนามปากกา 'เมฆาณิ' ความจริงผู้เขียนอยากเขียนซีรีส์นี้ก่อนซีรีส์ 'ร้อยใจให้รัก' แต่เนื่องจากว่ายังเรียบเรียงเรื่องราวที่อยากจะเขียนได้ไม่ดีพอ ดังนั้นหลังจากปิดซีรีส์ของสี่เล่มจึงเริ่มวางแผนการเขียนอย่างจริงจัง

พันตรีชนม์ภูมิ คือผู้ชายในฝันที่ผู้เขียนมีภาพอยู่ในจินตนาการมานาน และด้วยความที่ตัวเองชื่นชอบผู้ชายในเครื่องแบบเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ดังนั้นพี่ภูมิขาในเรื่องจึงจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากนายทหารสายบุญผู้มากฝีมือ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นหน่วยงานของชนม์ภูมิและเพื่อนสนิทในเรื่องไม่มีอยู่จริง เป็นเพียงหน่วยงานที่ผู้เขียนสมมุติขึ้นตามจินตนาการเท่านั้น

เพชรลดา คือตัวแทนของสาวน้อยช่างจำนรรจา ที่การกระทำและความรู้สึกเป็นไปในทิศทางเดียวกันเสมอ ซึ่งพระนางคุณี่มีความแตกต่างที่ลงตัว ในขณะที่ชนม์ภูมิพูดน้อย เพชรลดาก็สามารถสรรหาเรื่องราวต่างๆ มาจ้อได้ทั้งวัน ชนม์ภูมิเป็นคนไวใจคนยาก ในขณะที่เพชรลดาอินดีในทุกๆ มิตรภาพที่ผ่านเข้ามา ชนม์ภูมิแสดงความรู้สึกไม่เก่ง ในขณะที่เพชรลดา

ชัดเจนกับความรู้สึกของตัวเองเกินร้อยเปอร์เซ็นต์

กราบขอบพระคุณผู้ใหญ่ใจดีทุกท่านที่เมตตาถ่ายทอดเรื่องราวดีๆ ให้ผู้เขียนสามารถนำมาต่อยอดจินตนาการถ่ายทอดเป็นเรื่องราวการทำงานของชนม์ภูมิและทีมได้ ขอขอบคุณ บก.พีสาว บก.พีหน้า ที่ช่วยแนะนำให้สอแทรกสถานที่ท่องเที่ยวในจังหวัดน่าน ซึ่งเป็นจังหวัดบ้านเกิดของผู้เขียนเอง ดังนั้นการเขียนนวนิยายเรื่องนี้จึงเป็นการเขียนไป นอนน้ำตาคลอคิดถึงบ้านไป และคาดหวังเอาไว้ลึกๆ ว่านักอ่านทุกท่านจะชื่นชอบความโรแมนติกของสถานที่ต่างๆ ที่ชนม์ภูมิพาเพชรลดาไปเที่ยว ขอขอบคุณ บก.พี้อยู่ที่ช่วยแนะนำและอีดิตนวนิยายเล่มนี้จนสละสลวยสมบูรณ์แบบพร้อมปรากฏตัวต่อสาธารณชน

ซีรีส์ ‘ตรงนี้...ที่รัก’ มีทั้งหมดสามเรื่อง ได้แก่ นี่ไง...ใช้รัก, ไม่สิ้น...สุดรัก และแผนรบ...สยบรัก ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ให้งกำลังใจเสมอมา ขอฝากซีรีส์สองทหารหนึ่งตำรวจไว้ในอ้อมอกอ้อมใจทุกท่านด้วยนะคะ

ขอบคุณจากใจ

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

๑

ท่ามกลางสายลมที่พัดเอื่อยหยอกเอนกับหยาดน้ำค้างที่พร่างพรम ยอดไม้ใบหญ้าในคันท้างแรมอันเงียบสงัด เสียงนกเค้าแมวที่ตีปีกออกหากิน บินโฉบเกาะเกี่ยวกิ่งไม้ที่แผ่กิ่งก้านปกคลุมทั่วอาณาบริเวณ แสงจันทร์สลัว สาดสะท้อนกรวดหินน้อยใหญ่บนหนทางอันขรุขระที่ไม่เอื้อต่อการคมนาคม เลยแม้แต่หน่อย ทว่าภายใต้ร่มเงามืดครึ้มบดบังทัศนวิสัยการมองเห็นนั้นยังมีคนกลุ่มหนึ่งเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบามุ่งหน้าไปยังบ้านหลังหฺรู่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางป่าเขาลำเนาไพร สิ่งปลูกสร้างที่ไม่สมควรมีอย่างยิ่ง ภายในอุทยานแห่งชาติเช่นนี้ และไม่อาจทราบได้เช่นกันว่าบ้านหลังดังกล่าว หลุดรอดสายตาเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบได้อย่างไร

ร่างสูงใหญ่ร่วมหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรในชุดเขียวลายพราง ยกมือขึ้นส่งสัญญาณให้เพื่อนร่วมทีมรายอื่นหยุดเคลื่อนไหว ก่อนที่จะพยักหน้าส่งสัญญาณกับชายหนุ่มในชุดเครื่องแบบและอำพรางใบหน้าเช่นเดียวกัน ให้ก้าวเข้าประชิดกำแพงรั้ว ก่อนจะป็นข้ามเข้าไปด้านในด้วยความคล่องแคล่วว่องไว ซึ่งนั่นบ่งบอกได้ว่าทั้งสองได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี

“พรุ่งนี้ท่านจะส่งคนมารับเราเข้าไปฝั่งโน้นครับนาย” ชายร่างผอม รายงานหลังจากอ่านข้อความที่ส่งผ่านมาทางระบบเชื่อมต่อแบบไร้สาย

“อืม ดี อ้าวเมื่อไหร่จะสุดอู่อยู่ในบ้านนี้เต็มทนแล้ว” ชายร่างกลมที่นั่งอยู่บนโซฟาหลยส์ตอป พลาญยกแก้วทรงสี่เหลี่ยมที่บรรจุน้ำสีอำพันขึ้นมาจิบ แล้วจึงถามต่อ

“แล้วนี่ไอ้ชุดหายไปไหน”

“เดินตรวนรอบบ้านอยู่ครับนาย” ชายร่างผอมตอบ

บทสนทนาที่ดั่งแว่ออกมาจากตัวบ้านดำเนินต่อไปเรื่อยๆ ในขณะที่ ชุดเคลื่อนที่ที่หยุดตรงด้านนอกรั้ว เริ่มกระจายป็นขำมาดำนในทั้งสี่ทิศ ทั้งนี้ ยังมีชุดเผ่ากระวังชุ่มอยู่ด้านนอกอีกหนึ่งชุดที่เตรียมพร้อมเข้าสนับสนุนหาก มีเหตุการณ์ฉุกเฉิน

“เฮ้ย!” เสียงตะโกนดังมาจากข้างบ้านฝั่งขวา และตามมาด้วยเสียงดัง จากปลายกระบอกปืนสีดำหลายนัด

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงกัมปนาทข้างบ้านจุดให้บทสนทนาของชายอ้วนผอมด้านในบ้าน หยุดชะงัก ทั้งสองคว้าอาวุธคู่กายออกมาถือในท่าพร้อมรบแล้วก้าวเข้าหา ที่กำบังอย่างรวดเร็ว

“บ้าเอ๊ย!” ชายร่างกลมสบถ “ทำอะไรสักอย่างสิวะไอ้วุฒิ มึงจะรอให้ โดนจับเข้าคุกหรือโดนยิงตายเป็นผีเฝ้าป่าอยู่ที่นี่ก่อนหรือไง”

“ไปทางหลังบ้านดีกว่าครับนาย” ชายร่างผอมนามวุฒิกกล่าว ก่อนจะ พยักหน้าเรียกผู้เป็นนายให้ขยับตัวตาม

ทางฝั่งนกรบในชุดลายพรางถึงแม้จะได้ยินเสียงลั่นไกยิงกระสุน ทว่าทุกชีวิตยังคงสงบนิ่งและดำเนินแผนการตามที่วางไว้แต่แรก ด้วยสติ ตระหนักรู้เพียงอย่างเดียวว่าภารกิจที่ได้รับมอบหมายนั้นต้องสำเร็จ

“แกแน่ใจนะว่าประตูหลังบ้านจะไม่มีพวกนั้นชุ่มอยู่” อิทธิ พ่อค้ายา เสพติตรรายใหญ่ที่หนีการจับกุมมากบดานอยู่ในบ้านพักตากอากาศที่ลึกลับ

สร้างเอาไว้ติดกับแถบชายแดนทางด้านทิศตะวันตกของประเทศ เอ่ยกับมือขวาคนสนิท

วุฒิส่ายหน้าไปมาช้าๆ ก่อนตอบ “เราไม่มีทางเลือก ไม่รู้ว่าพวกมันมากันกี่คน แล้วเป็นกลุ่มไหนถึงตามกลืนมาไวขนาดนี้”

อิทธิหน้าแดงด้วยความโมโห เพราะการหนีมาซ่อนตัวในที่แห่งนี้พวกตนวางแผนอย่างรัดกุม และเตรียมจะข้ามชายแดนไปใช้ชีวิตอย่างสุขสบายกับนายใหญ่พຽ່ງนี้เอยอยู่แล้ว เหตุใดแผนลับรวมถึงสถานที่ซ่อนตัวอันลึกลับที่ทีมงานเคยใช้เป็นทีลั้ภัยมายาวนาน จึงมีคนนอกเข้ามาถึงได้ง่ายดายและเจียบเจียบถึงเพียงนี้

“เกลือเป็นหนอน ใครวะ อย่าให้กูรู้ะมึง กูไม่เลี้ยงไว้แน่” อิทธิพຽ່ງสวาทและคาดโทษทั้งที่ตัวเองยังตกที่นั่งลำบาก ก่อนจะตัดสินใจส่งสัญญาณให้คนสนิทหยุดอยู่กับที่และเปลี่ยนแผน

เสียงขลุ่ยหลักทางฝั่งประตูหลังบ้านด้านในเป็นสัญญาณให้สองนักรบที่ป็นเข้ามาเป็นคู่แรกเตรียมตั้งรับ ถึงแม้ทั้งคู่จะยืนกันคนละข้างของขอบประตูและไม่สามารถสื่อสารกันเป็นคำพูดก็ตาม แต่กระนั้นยุทธวิธีที่ได้ฝึกฝนมาก็ทำให้ชายในชุดลายพรางทั้งสองฝั่งเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

อีกฝั่งหนึ่งของประตูวุฒิกำป็นพกในมือเอาไว้มัน พลงเอยตัวหันไปรับคำสั่งจากผู้เป็นนาย

“กว่าพวกมันล้อมไว้หมดแล้ว มึงตามกูมา” อิทธิว่า พลงหมุนตัวกลับ ก้าวขาขึ้นไปยังชั้นสองอย่างแผ่วเบา ครั้นเมื่อขึ้นมาถึงชั้นสองแล้วจึงพยักพเยดให้คนสนิทเปิดหีบเพื่อหยิบอุปกรณ์สำคัญออกมา

วุฒียกยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนจะย่อตัวกระโดดเข้าไปซิดขอบหน้าต่างเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้ที่อยู่ด้านนอกเห็นเงาของตน จากนั้นจึงค่อยๆ ยึดตัวขึ้นใช้ฝ่ามืออำพรางร่างทอดสายตาสำรวจบริเวณข้างบ้านด้วยแสงสว่างเดียวที่มีนั่นคือแสงจันทร์ และสิ่งแรกที่กระทบดวงตาคู่คมก็คือร่างไร้วิญญาณของซัดนอนแผ่หลายอยู่บนสนามหญ้า

วุฒิกะเทกลมหายใจพยายามสอดส่ายตามองหาสิ่งมีชีวิตอื่นที่หลบซ่อนอยู่ แต่ไม่ว่าจะพยายามเพ่งพินิจสักเพียงใดก็ไม่สามารถมองเห็นร่างของผู้บุกรุกได้ ชายหนุ่มหันกลับไปรายงานผู้เป็นนายผ่านทางสายตา อิทธิพยักหน้ารับทราบก่อนจะส่งสัญญาณให้รัก

วุฒิค่อยๆ เอื้อมมือออกไปเปิดหน้าต่างอย่างเชื่องช้าและแผ่วเบา จากนั้นจึงตีสลักเจ้าอุปกรณ์ในมือออกแล้วปาเจ้าลูกกลมๆ ออกไปเต็มแรงเหวี่ยง

ตูม! ตูม! ตูม!

เสียงระเบิดลูกแล้วลูกเล่าที่ถูกเหวี่ยงลงมาจากบริเวณชั้นสอง ทำให้สองนักรบที่อยู่ฝั่งประตูหลังบ้านตัดสินใจสะเดาะกุญแจเข้าไปด้านในด้วยความชำนาญ ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ประตูหน้าบ้านถูกเปิดออกพร้อมกับการปรากฏตัวของอีกสองนักรบผู้มาจากหน่วยเดียวกัน ทั้งสี่พยักหน้าให้กันแล้วค่อยๆ ก้าวขึ้นบันไดด้วยความระมัดระวัง

ในจังหวะที่อิทธิและวุฒิกำลังมัวเมาอยู่กับการปาระเบิดและสาดกระสุนลงไปด้านล่างอย่างบ้าคลั่งจนหลงลืมระแวงระวังด้านหลังของตนนั้น จึงเป็นการเปิดโอกาสให้นักรบทั้งสองเข้าไปถึงตัวได้อย่างง่ายดาย

วุฒิเป็นคนแรกที่สัมผัสได้ว่าบัดนี้อันตรายได้ย่างเข้ามาใกล้ตนแล้ว ชายหนุ่มหันขวับ สาดกระสุนกลับเข้ามาด้านในบ้านอย่างรวดเร็ว และเคราะห์ดีที่นักรบทั้งสองกระซวกตัวหลบเข้าที่กำบังได้ทัน

“บ้าเอ๊ย!” อิทธิกระโดดเข้าหาที่กำลังพร้อมสบลเสียงในลำคอ จากนั้นจึงระดมสาดกระสุนเข้าใส่ฝ่ายตรงข้ามทันที

“บ้านมันผลิตลูกปืนขายเองหรือยังไงเนี่ย จะยิงอะไรเยอะเยอะ” หนึ่งในนักรบที่ปีนเข้ามาคู่แรกเอ่ยกับคู่ของตนเสียงล่อล่ไพน

“ไม่รู้” อีกฝั่งหนึ่งตอบกลับเสียงเข้ม

คนถ้ามกลอกตามองร่างสูงสง่าแล้วถอนหายใจ ให้ตายเถอะ นี่หัวหน้าทีมของพวกเขาไม่รู้จักคำว่าเล่นมุกเลยหรืออย่างไร และในเมื่อเล่น

มุกหมายให้คลายเครียดแล้วแบ็ก ดังนั้นจึงตั้งหน้าตั้งตาหาจังหวะชดกระสุน กลับฝ่ายตรงข้ามดังเดิม ในจังหวะที่เสียงปืนจากฝั่งของวุฒิชัดช่วงลง สองนักรบที่อยู่ในจุดใกล้เคียงกับชายคนดังกล่าวมากที่สุดจึงตัดสินใจเข้าซาร์จ

ร่างสูงในชุดลายพรางเตะปลายกระบอกลั่นในมือหนาลิวตกลงพื้น ก่อนจะพุ่งเข้าถนัดร่างของวุฒิลงกับพื้น

“เฮ้ย!” คนถูกบุกประชิดตัวร้องเสียงหลง แค่อีกเสียงนาฬิกาที่ตนกำลังเปลี่ยนกระสุน กลับถูกอีกฝ่ายเข้าถึงตัวอย่างง่ายดาย

อิทธิพรายทางตามองตามเสียงลั่นก่อนจะหันปลายกระบอกลั่นหมายจะสาดใส่ชายที่ถนัดร่างของวุฒิเอาไว้กับพื้น ทว่าในจังหวะที่อิทธิพรายหันปลายกระบอกลั่นไปอีกฝั่งนั้น สองนักรบที่รอจังหวะอยู่แล้วก็พุ่งเข้าซาร์จอย่างว่องไว

“อย่าคิดต่อสู้อีกเลยคุณอิทธิ คุณหนีไปไหนไม่ได้แล้ว” นักรบชุดเขียวกล่าวเสียงเข้ม

“พวกมึงคิดผิดแล้วที่มึงดักกับกู รับรองพวกมึงได้เด็งไปอยู่ชายแดนตลอดชีวิตแน่” อิทธิตะคอกอย่างไม่ยอมแพ้

“หึ” ทว่าคำพูดของอิทธิ ไม่อาจสร้างความระคายเคืองใดให้แก่นักรบทั้งสี่แม้แต่หน่อย คงมีแต่เสียงแคนหัวเราะตอบกลับเพียงแผ่วเบาเท่านั้น

เสียงปะทะที่เจียบสงบลง คือสัญญาณเรียกให้หน่วยสนับสนุนตามเข้าไปสมทบ และเมื่ออิทธิและวุฒิถูกเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นควบคุมตัวเรียบร้อยแล้ว นักรบทั้งสี่ที่เป็นทัพหน้าก็ปลีกตัวออกจากพื้นที่ไปอย่างเจียบๆ คดีผู้ต้องหาภัยเสพติดรายใหญ่ที่หนีการจับกุมมาอย่างอุกอาจ ทั้งต่อสู้อัดขึ้นทำร้ายเจ้าพนักงาน จนกระทั่งผู้ใหญ่ในหน่วยต้องเรียกประชุมและสนธิกำลังร่วมกับหน่วยรบพิเศษฝีมือดีที่ขึ้นชื่อเรื่องการรบในระยะประชิด และผลงานในคืนนี้ก็ประจักษ์แก่สายตาเจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายแล้วว่า หน่วยรบพิเศษทีมนี้บ้าบิ่นและกล้าหาญเพียงใด

“เสร็จไวกว่าที่คิด” นักรบชุดลายพรางที่คล้ายเป็นหัวหน้าทีมเอ่ยขึ้น เป็นประโยคแรกหลังจากเดินเท้าออกจากพื้นที่มาแล้วร่วมหนึ่งชั่วโมง

“ครับ แต่พวกเราายังต้องเดินออกไปอีกเกือบสองชั่วโมง” หนึ่งในทีมตอบ เพราะในช่วงหัวค่ำนั้นพวกตนต้องเดินเท้าเข้าไปยังจุดที่ผู้ต้องหาซ่อนตัวร่วมสามชั่วโมง

“ทำไมผู้กองนายเสียงหอบขนาดนั้น ออย่าบอกนะครับว่าแก่แล้วเลยหรือน้อย่าย” นักรบนำเสียงทะเล้นเอ่ยกระเซ้ารุ่นพี่ของตน

“ทะเล่ล่ะไอ้กระ เต๋ยวโดนซ่อม” ร้อยเอกธนภัทร หรือผู้กองนายแยกเต๋ยวโส ร้อยโทธนกร หรือผู้หมวดกร รุ่นน้องร่วมสถาบัน ก่อนจะหันกลับไปสนทนากับหัวหน้าทีมของตนอีกรอบ

“พี่ภูมิจะกลับหน่วยพร้อมพวกผมก่อน หรือจะเข้ากรุงเทพฯ เลยครับ”

“กลับหน่วยก่อน พรุ่งนี้พี่มีเลี้ยงรุ่นเตรียมทหาร แล้วค่อยเข้ากรุงเทพฯ มีนัดกับตามวันมะริน” พันตรีชนม์ภูมิ ปารวัตร ผู้เป็นหัวหน้าทีมตอบ

“น้องตามกลับมาแล้วหรือครับ” อีกหนึ่งนักรบในทีมถาม

ชนม์ภูมิพยักหน้ารับก่อนตอบ “กลับมาได้สักพักแล้วทศ แต่ก็ยังดื้อเหมือนเดิม”

ร้อยโททศทิศ หรือผู้หมวดทศ พยักหน้ารับน้อยๆ ก่อนที่ทั้งสี่จะสวาทักวาทให้ยาวขึ้น เพื่อให้ถึงปลายทางที่รถของหน่วยจอดรออยู่ให้ไวที่สุด

งานเลี้ยงรุ่นนักเรียนเตรียมทหารของชนม์ภูมิปีนี้จัดขึ้นที่หัวหิน หลังจากเช็กอินเข้าที่พักเรียบร้อยแล้ว นายทหารหนุ่มจึงลงมาเดินเล่นตามแนวชายหาด ชนม์ภูมิแวะทักทายเพื่อนร่วมรุ่นที่บ้างก็ควงสาวคนรัก บ้างก็อุ้มลูกจูงภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์มาร่วมงานแล้วส่ายหน้าน้อยๆ ด้วยความที่ตนเลือกทำงานในหน่วยรบพิเศษและสนุกกับงานที่ได้ใช้สมองและกำลังไป

พร้อมๆ กัน ดังนั้นเรื่องคนรักและครอบครัวจึงเป็นสิ่งที่มองข้ามมาโดยตลอด ถึงแม้ว่าปีนี้ตนเองจะย่างเข้าสู่ปีที่สามสิบห้าแล้วก็ตาม

“ไอ้ภูมิ!”

“เฮ้ย! อย่าเพิ่งคิดสั้นลึะ เมียยังไม่มีเลย เกิดตายไปแล้วยมบาลถามขึ้นมา ตอบไม่ได้อายท่านนะเว้ย”

ชนม์ภูมิหันขวับไปมองเจ้าของเสียงเรียกทั้งสอง แล้วยกนิ้วขึ้นชี้หน้าพลางสาวเท้าเข้าไปหา “อย่างกับแกสองคนมึงนั่นแหละ”

“ฉันไม่รีบ” พันตรีนทีธัชซ์ ตอบเป็นคนแรก

“อยู่คนเดียวมีความสุขดีอยู่แล้ว ไม่เห็นจะเดือดร้อนอะไร” พันตำรวจตรีเดนเดชไหวไหล่ก่อนตอบ

สองนายทหารหนึ่งนายตำรวจที่โสดสนิทเพียงสามคนในรุ่นเดินทอดน่องปล่อยอารมณ์ไปกับเสียงคลื่นและสายลมจนกระทั่งถึงเวลานัด จึงเข้าไปรวมตัวกับเพื่อนๆ ในห้องจัดเลี้ยง

“ฉันว่า...มันแปลกๆ ะ” พันตรีวิจิต ผู้ที่มีบุตรสาวนั่งอยู่บนตักเอ่ยขึ้นอย่างไม่มีปรีมิชลุ่ย

“อะไรอะ” พันตรีจักร ผู้ที่มีภรรยาสาวสวยในอ้อมแขนเล็กคิ้วถาม

“ก็ไอ้ภูมิ ไอน์ที ไอ์เดช นะลิ พวกมันสามคนโพรไฟล์ดีที่สุดที่รุ่นแต่ทำไมมันยังไม่มีเมีย พวกแกลองคิดหาเหตุผลดูสิ” วิจิตว่า

“ก็ฉันไม่อยากมี” ชนม์ภูมิร้องขัด

“มีแล้วไม่ได้ตั้งใจ สู้ไม่มีดีกว่า” ดนุเดชเดชส่ายหน้าน้อยๆ ชักเบือเต็มทนกับการที่จะต้องมานั่งตอบคำถามเพื่อนๆ เรื่องคนข้างกายเช่นนี้ทุกปี

“เออ ไม่มีเมียแล้วทำไม” นทีธัชซ์ถามกลับ

“ก็...พวกแกสามคนจะกินกันเองไง” วิจิตตอบแล้วระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น โดยมีลูกคู่รับมุกกันทั้งห้อง

ชนม์ภูมิ นทีธัชซ์ และดนุเดชชลกอดตามองเพดาน ก่อนที่จะผุดลุก

แล้วข้างมือข้างขวาขึ้นพร้อมกัน

ทว่า...

“อย่างนะเว้ย ลูกสาวฉันมองอยู่” วิชิตยักคิ้วแล้วยกตัวบุตรสาวขึ้นยืนบนตักเพื่อสร้างเกราะกำบัง

“ฉันว่าแกสามคนยังไม่เจอเนื้อคู่มากกว่า” พันตริกฤตเดินเข้ามากดบ่าของชายโสดทั้งสามให้นั่งลงที่เดิมแล้ววิเคราะห์เหตุผลไปพลางๆ

ชนม์ภูมิ นทีรัชช์ และดนุเดช กลอกตามองเพดานเป็นรอบที่สองแล้วเอี้ยวตัวกลับไปมองคนด้านหลังอย่างพร้อมเพรียงกัน

พันตริกฤตหัวเราะในลำคอ ก่อนจะเดินไปโอบไหล่สาวคนรักพากลับมารวมวงสนทนาด้วย

“เมื่อก่อนฉันก็ไม่เชื่อ แต่เมื่อห้าเดือนก่อนฉันพาพ่อกับแม่มาเที่ยวหัวหินแล้วก็พักที่โรงแรมนี้แหละ ไม่รู้ว่าแม่ฉันไปรู้มาจากไหนว่าเทวรูปข้างโรงแรมนี้ศักดิ์สิทธิ์ใครขออะไรก็ได้ วันนั้นแม่เลยพาฉันไปจุดธูปแล้วให้ฉันพูดตาม ฉันคงไม่ต้องบอกใช่ไหมว่าแม่นำฉันขอพรเรื่องอะไร เพราะหลังจากนั้นอีกสองวัน ฉันก็เจอกับสาวน้อยของฉันนี่แหละ” ฤตเล่าพร้อมกับกอดปลายจมูกลงขมับสาวคนรักอย่างอ่อนโยน จึงได้รับเสียงโห่จากเพื่อนๆ มาเป็นรางวัลที่หวานไม่ดูเวรล้าเวลา

“ฉันดีใจกับแกด้วยนะไอ้กฤต แต่ฉันสงสารสาวน้อยของแกจังเลยอะ ไม่น่าหลงกลเกลยจริงๆ” นทีรัชช์ว่า

“อ้าว ไอ้พี่” กฤตแหง ก่อนจะกวาดสายตาทาแนวร่วมก่อนจะเอ่ยต่อ “งั้นมาพิสูจน์กัน แกสามคนกล้าหรือเปล่า”

“พิสูจน์ว่า” ชนม์ภูมิเลิกคิ้วถาม

“ไปขอเนื้อคู่กัน” ขจรตอบแทน

“ไร้สาระ” ดนุเดชเบะปาก

“ไม่ต้องทำหน้าดุข่มเลยไอ้ภูมิ ไอ้เดช อย่าป้อด กล้าๆ หน่อย” วิชิตยักคิ้วแล้วทำเสียงระรื่น

“เล่นอะไรกันวะ” นทีธัชซ์เกาท้ายทอย

“ก็เล่นไง แล้วก็อยากพิสูจน์ด้วยว่าเทวรูปที่ไอ้กฤตเล่าสามารถดึงเนื้อคู่ได้จริงหรือเปล่า” ขจรเอ่ยต่อ

“ว่าไง กล้าๆ หนอยสิวะ” กฤตคะยั้นคะยอ

ชนม์ภูมิ นทีธัชซ์ และดนุเดช สบตากันเป็นเชิงถาม ก่อนที่นทีธัชซ์จะเป็นผู้ตัดสินใจ “เออๆๆๆ พิสูจน์ก็พิสูจน์ จะได้จบๆ ลักที หิวแล้วโว้ย”

วิจิต ขจร และกฤตเห็นก็เหมือนกัน ก่อนที่จะดันหลังสามหนุ่มโสดพาไปขอพรยังเทวรูปศักดิ์สิทธิ์ที่ประดิษฐานอยู่ด้านข้างโรงแรมได้สำเร็จ

“พวกแกสามคนพูดตามฉันนะ” กฤตว่า หลังจากที่ได้จุดธูปให้ชนม์ภูมิ นทีธัชซ์ และดนุเดชถือและกอดบ่าให้นั่งท่าเทพบุตรเรียบร้อยแล้ว

“จะทำอะไรก็ทำสักทีเถอะไอ้กฤต” ชนม์ภูมิกระแทกลมหายใจ

“กระผม แล้วเอ่ยชื่อตัวเอง” พันตรีกฤตสั่ง

“กระผม ชนม์ภูมิ ปารวัตร”

“กระผม นทีธัชซ์ ลักษมีเมธี”

“กระผม ดนุเดช สุรัสโกศล”

สามหนุ่มโสดเอ่ยชื่อตนเองเสียงดังฟังชัด ขจร วิจิต และกฤตยกยิ้มที่มุมปากน้อยๆ ก่อนที่กฤตจะเริ่มนำขอพรต่อ

“ไม่ว่าเนื้อคู่ของกระผมจะอยู่แห่งใด ขอให้มิเหตุเป็นใจให้เราสองคนได้พบและได้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันในเร็ววันนี้ด้วยเถิด”

เสียงท่มประสานขอพรอย่างพร้อมเพรียงกัน จัปพลันดวงตะวันที่ทอประกายแสงเจิดจ้ากลับมืดครึ้มลงกะทันหันด้วยเงาของเมฆก้อนยักษ์ที่เคลื่อนมาทาบทับในเวลานั้นพอดี พร้อมกับแรงลมกระโชกพัดโมโบลท์ที่แขวนรอบเทวสถานอันเป็นที่ประดิษฐานของเทวรูปดังกล่าวก้องกังวาน ซึ่งนั่นไม่นับรวมกระแสน้ำที่พัดตอกกายชนม์ภูมิ นทีธัชซ์ และดนุเดช จนสองนายทหารและหนึ่งนายตำรวจหนุ่มชนลุ่มชนพร้อมกันโดยไม่ทราบสาเหตุ

๒

“ว่าไงลิงตาม พี่กำลังไป ไม่เกินชั่วโมงน่าจะถึง” ชนม์ภูมิกรอกเสียงไปตามสายผ่านระบบเชื่อมต่อในรถยนต์ “คืนก็น่าจะถึงพอๆ กันกับพี่ แล้วตามถึงไหนแล้วล่ะ”

“ตามกำลังจะออกจากคอนโดค่ะ วันนี้มีเพื่อนไปด้วยสองคน” หญิงสาวต้นสายตอบ “งั้นตามไม่กว่นพี่ภูมิละ ขับรถดีๆ นะคะ เดี่ยวเจอกันค่ะ”

ชนม์ภูมิยกยิ้มมุมปากน้อยๆ หลังจบบทสนทนา นอกจากมารดาผู้ให้กำเนิดแล้ว มาติกาคือหญิงสาวคนที่สอง ที่สามารถทำให้คนหน้ายักษ์เช่น ชนม์ภูมิคลี่ยิ้มได้

“สวัสดีครับนายทหารหน้ายุ่ง” เสียงร้องทักดังขึ้นทันทีที่ชนม์ภูมิก้าวออกจากรถยุโรปสีดำอันเป็นพาหนะประจำตัว

“แกก็ยังหน้าเบ้ยิ้มเหมือนเดิมเลยนะไอ้คิน” นายทหารหน้ายุ่งเดินมาทักทายเพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

“แกก็หัดทำหน้าให้มันมีความสุขหน่อยสิวะ พอยิ้มหน้าก็ไม่แก่ สาวๆ

จะได้มอง” ภาคินว่า

“แล้วตามฝันเคยมองหน้าเป๊ะยืมของแกบ้างไหม” ชนม์ภูมิตอบ ด้วยรับรู้มาโดยตลอดว่าเพื่อนสนิทคนนี้คิดเช่นไรกับมาติกาผู้เป็นน้องสาวของตน

“อ้าว ไอ้พี่ แค่มองว่าหน้าแกแค่นี้พาลเชียว” ภาคินแหง ก่อนจะพยักพยิตให้ชนม์ภูมิมองรอยยุโรปคันสีเหลืองที่พุ่งทะยานเข้ามาจอดในลานจอดรถ

และเมื่อรถคันดังกล่าวจอดสนิท หญิงสาวผู้ที่ทำหน้าที่สารธีกีรีบเปิดประตูรถก้าวฉับๆ มุ่งตรงเข้ามาหาทันที

“พี่ภูมิ พี่คิน” สารธีสาวร้องเรียกมาแต่ไกลพร้อมกับยกมือขึ้นไหว้

ภาคินรับไหว้พร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน ในขณะที่ชนม์ภูมิยกมือขึ้นยืนยี้กลุ่มผมนุ่มสลวยเล่นด้วยความเคยชิน โดยหารู้ไม่ว่า กิริยาที่ชายหนุ่มแสดงออกนั้นกำลังตกเป็นเป้าสายตาของใครบางคนอยู่

...

“คุณคิน ตามคุณตามฝันมาจริงๆ ด้วย” หญิงสาวที่ก้าวลงจากเบาะหลังกล่าว เมื่อเห็นภาคินยืนรอรับอยู่ที่ลานจอดรถด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

“ลดน่าจะชวนพี่เล็กมาด้วย ไม่น่าปล่อยให้คนอื่นมาทำคะแนนแข่งเลย แล้วนั่นใครอีกคะ ฮ้า! จับมือ ลูบผมพี่ตามด้วย” สาวน้อยที่เพิ่งก้าวลงจากเบาะด้านข้างคนขับเบิกตาโพลง ตกใจไม่น้อยที่จู่ๆ มาติกาผู้ที่เธอหมายมั่นปั้นมืออยากได้มาเป็นพี่สะใ้คนเล็กมีท่าทีสนิทสนมกับชายหนุ่มที่ยืนอยู่ข้างภาคินเป็นพิเศษ

“ตายจริง คนนี้น่าจะมาแรงด้วย คุณตามถึงให้ความสนทสนมถึงเพียงนี้” หญิงสาวคนแรกว่า

สองสาวเฝ้าริมฝีปาก สบตากัน พร้อมใช้ความคิดอย่างหนักในการแก้เกม

“งั้นคุณปรางค์ประกบคุณภาคินไว้ละคะ อย่าให้เขาเข้ามาทำคะแนน

กับพี่ตามได้ ส่วนคุณพี่ล่ากล้ำโตนั่น ลดาจัดการเอง” หญิงสาวผิวขาว ละเอียด ใบหน้าจิ้มลิ้มนามเพชรลดา ญาติผู้น้องของสี่เสือแห่งตระกูลโมคิน-อภิวังค์ เอ่ยกับปรางค์ขวัญ เลขานุการหน้าห้องของพี่ชายคนเล็ก หลังจากหยุดนิ่งใช้ความคิดอยู่ชั่วขณะ

จากนั้นเจ้าของใบหน้าจิ้มลิ้ม แต่แฝงไปด้วยความดีร้ายจึงจูงมือ ปรางค์ขวัญเข้าไปสมทบกับหนึ่งหญิงสองชายที่ยืนสนทนากันอยู่ใต้ต้นไม้

“สวัสดีค่ะคุณภาคิน” ปรางค์ขวัญและเพชรลดาประนมมือไหว้ชายหนุ่มที่ตนเคยเจอเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงเลื่อนมือมาไหว้พี่ล่ากล้ำโตต่อ สองหนุ่มรับไหว้พร้อมกัน

“คุณปรางค์ น้องลดาคะ...” มาติกาตั้งท่าจะแนะนำสองสาวให้รู้จักกับชายหนุ่มอีกคน ทว่ากองหนุนของสี่เสือหมายเลขสี่แห่งบ้านโมคินอภิวังค์ ยอมไม่ได้อีกต่อไปแล้ว

“ลดาอยากเจอเด็กๆ แล้ว เราเข้าไปข้างในกันเถอะนะคะ” เพชรลดา ปรายหางตามองชายหนุ่มอีกคนเล็กน้อยก่อนจะโผล่เข้าไปเกาะแขนมาติกา แล้วกึ่งลากกึ่งจูงกันเข้าไปด้านในตัวอาคารอย่างรวดเร็ว โดยมีปรางค์ขวัญวิ่งตามเข้าไปติดๆ ทั้งให้สองหนุ่มที่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้มองตามด้วยความมึนงง

“อะไรของเขา” ชนัมภูมิมองตามหลังสาวน้อยประหลาดที่อยู่ๆ ก็ ปรายตามองตนคล้ายไม่ถูกโฉลกตั้งแต่แรกเห็นแล้วส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนจะ กวักมือเรียกภาคินให้เดินตาม

“ตามช่วยนะคะพี่คิน” มาติกาเอ่ยกับภาคินที่กำลังจัดจานอาหาร สำหรับเด็กๆ อยู่ตรงมุมเตรียมอาหาร พลังเอื้อมมือออกไปหยิบจานขึ้นมา หมายจะเข็ดทำความสะอาด

“คุณตามฝันไปดูละอย่างอื่นดีกว่าค่ะ ทางนี้เดี๋ยวปรางค์ช่วยเอง” แต่ ก่อนที่มาติกาจะทันได้ลงมือช่วย ปรางค์ขวัญก็เบียดตัวเข้าแทรกแย่งจาน ในมือเธอไปถือหน้าตาเฉย

“เอ่อ ค่ะ ก็ได้ค่ะ” คนโดนแย่งงานยกมือเกาท้ายทอยก่อนจะเดินเลี้ยวออกไปอีกทาง

ภาคินหรือตามองผู้ช่วยสาวอย่างจับผิด ดูท่าปรางค์ขวัญกับเพชรลดาจะมีแผนแยกเขากับมาติกาให้อยู่ห่างกันเป็นแน่แท้ เพราะเมื่อใดก็ตามที่ตนโฉบเข้าใกล้มาติกาในรัศมีเกินหนึ่งเมตร ปรางค์ขวัญก็จะวิ่งกรูเข้าแทรกทันที ซึ่งไม่ต่างกันเลยกับเพชรลดาที่คอยจ้องชนม์ภูมิเอาไว้คล้ายลูกแมวกำลังเฝ้าปลาอย่างอยู่ที่ไม่ปาน

“ตามช่วยนะคะพี่ภูมิ” มาติกาเดินตรงเข้าหาชายหนุ่มที่ยืนรินน้ำหวานอยู่อีกมุม

“งานรินน้ำ งานถนัดของลดาเลยคะ ลดาขอช่วยนะคะ” เสียงใสของเพชรลดาดังขึ้นจากทางด้านหลังพร้อมกับเอื้อมมือออกไปช่วยคิบน้ำแข็งใส่แก้วอย่างรวดเร็ว ก่อนที่จะหันกลับมาเอ่ยกับแม่งานต่อ “พี่ตามไปดูเด็กๆ ด้านนู้นดีกว่าค่ะ”

“เอ่อ...” มาติกาเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่มที่รับอาสาดูแลซุ้มน้ำเล็กน้อย ซึ่งเมื่อหันทางพยักหน้า หญิงสาวจึงหมุนตัวเดินกลับเข้าไปดูเลเด็กๆ ด้านใน

ชนม์ภูมิเหล่ตามองหญิงสาวที่เข้ามาแทรกกลางระหว่างตนกับน้องสาวครึ่งแล้วครึ่งเล่าแล้วส่ายหน้าไปมาซ้ำๆ แต่กระนั้นคนพูดน้อยก็ยังคงทำหน้าที่ของตนต่ออย่างเงียบๆ โดยไม่คิดที่จะสนใจผู้ช่วยสาวจอมป่วนเลยแม้แต่น้อย

เพชรลดาลอบมองเสียวไปหน้าคัล้ามแดดของชายหนุ่มมาดเข้มอยู่ตลอดเวลา ชายหนุ่มคนนั้นนับได้ว่าเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดีมากทีเดียว เพราะไม่ว่าจะหยิบจับสิ่งใดก็ดูสง่าผ่าเผย ผิวสีดำนแดงที่ปรากฏอยู่บริเวณนอกร่มผ้า ไม่ใช่สีผิวที่แท้จริง ซึ่งสีผิวนั้นคงเกิดขึ้นจากการทำงานกลางแดดเป็นเวลานานมากกว่า

ความเงียบสงบของชายหนุ่มที่ยืนคิบน้ำแข็งอยู่ข้างกาย พาให้สาว

น้อยช่างจ้ออวดรันทดไม่ไหว จึงออกตัวชวนสนทนาอย่างอารมณ์ดี

“พี่ชื่ออะไรคะ หนูชื่อลดานะ เป็นน้องสาวพี่ตามฝัน” ผู้ช่วยคิบน้ำแข็งมือหนึ่ง ส่งเสียงเจี๊ยบแจ้วแนะนำตัวเอง

“น้องสาวของตามฝัน?” ชายหนุ่มหันหน้าดูทวนคำเสียงสูง

“ค่ะ ลดานะเป็นน้องสาวพี่ตาม ว่าแต่พี่ยังไม่ได้ออกเลยนะคะว่าชื่ออะไร”

“ภูมิใจครับ” คนพูดน้อยตอบเพียงสั้นๆ แล้วหันไปเทน้ำหวานใส่แก้วต่อ

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะพี่ภูมิใจ ถือว่าเราสองคนรู้จักกันแล้วนะ” หญิงสาวชวนสนทนาต่อด้วยความเป็นมิตร

“ครับ” ชนม์ภูมิใจตอบเพียงสั้นๆ โดยไม่หันกลับไปมองหน้าคู่สนทนาแม้แต่น้อย

“เป็นคนสั้นๆ หรือคะ” เพชรลดาทถามพาชื่อ ซึ่งคำถามนี้ของสาวน้อยประหลาดก็สามารถถึงความสนใจของผู้ชายสั้นๆ ให้ละมือจากงานที่กำลังทำได้อีกครั้ง

ชนม์ภูมิใจละลายตาจากขวดน้ำหวานแล้วเลิกคิ้วขึ้นมองใบหน้าจิ้มลิ้มอย่างแหม่มซ่า สายตาเหยี่ยวที่จับจ้องดูต้นเลี้ยจนคนช่างจ้อขุ่นลุกชู แต่กระนั้นคนถูกดูทางสายตาก็ยังทำใจดีสู้เสียดด้วยการคลี่ยิ้มกว้างตอบรับ

“อ๋อแน่ ตะลึงในความน่ารักของลดานะๆ เลย”

“...”

คนพูดน้อยยังคงใช้ความเจี๊ยบเข้าข่มเช่นเคย แต่มีหรือที่เพชรลดาจะถอยง่ายๆ ดูได้ก็ดูไป เจี๊ยบได้ก็เจี๊ยบไป ทนได้ก็ทนไปแล้วกัน

“มองลดานะมองได้นะคะ แต่มองพี่ตามแบบนี้ไม่ได้ เพราะเจ้าของเขาหวงมาก” หญิงสาวลากเสียงยาวตรงพยางค์สุดท้าย

“เจ้าของ?” ในที่สุดความพยายามของคนช่างจ้อก็ล้มฤทธิ์ผล เมื่อสามารถเปิดปากคนสั้นๆ ได้อีกครั้ง

“คะ เจ้าของพี่ตาม หล่อ สปอร์ต ใจดี เพราะฉะนั้นพี่ตัดใจเถอะนะคะ พี่ไม่มีอะไรสู้เจ้าของตัวจริงของพี่ตามได้เลย” เพชรลดาว่าพร้อมกับไขว้นิ้วไปพลางๆ หญิงสาวจวนเจียนจะใจอ่อนเมื่อได้เห็นใบหน้าคมเข้มของชายหนุ่มซัดเผือดลงถนัดตา แต่เมื่อหวนคิดถึงใบหน้าตี๋อินเตอร์ของพี่ชายสุดที่รักที่วิ่งตามมาติดๆ แต่ก็ยังไม่รู้หัวใจตัวเองสักที จึงจำต้องปฏิบัติภารกิจต่อไปด้วยความฮึกเหิม

...

อาหารคาวหวานถูกจัดเตรียมไว้พร้อมสรรพ เมื่อถึงเวลาพักกลางวัน เด็กๆ ในบ้านสีขาวจึงเดินเรียงแถวกันเข้ามานั่งประจำที่ บนโต๊ะโต๊ะหนึ่ง คุณครูแบ่งให้มีรุ่นพี่รุ่นน้องนั่งคละเคล้าปนกันไป พี่ใหญ่ที่ช่วยเหลือตัวเองได้จะคอยช่วยป้อนและตักอาหารให้เจ้าตัวเล็กที่ยังไม่ค่อยรู้ความ ทว่าเมื่อนี้พิเศษกว่าทุกวัน เมื่อคุณครูตามฝันพร้อมด้วยคณะกระจายตัวกันช่วยตักอาหารป้อนเด็กๆ ด้วยอีกแรง และแน่นอนว่าที่ใดมีภาคิน ที่นั่นมีปรางค์-ขวัญ ที่ใดมีพี่ภูมิสั้นๆ ที่นั่นมีเพชรลดา

ชนม์ภูมิเผลอมองริมฝีปากรูปกระจับที่ขยับเจื้อยแจ้วชวนคนนั้นคนนั้นสนทนาไม่หยุดแล้วระบายยิ้มน้อยๆ ตั้งแต่เกิดมาจนถึงวัยสามสิบห้าปี ตนยังไม่เคยพบเจอผู้หญิงคนใดพูดน้ำไหลไฟดับเช่นหญิงสาวคนนี้มาก่อน แต่แปลกที่ไม่ว่าเพชรลดาจะหยิบยกเรื่องราวใดขึ้นมาสนทนา แทนที่ตนจะรู้สึกรำคาญใจ แต่ไม่เลย ไม่ว่าจะก๊ิบทสนทนาทั้งมีสาระและไร้สาระ ก็สามารถทำให้คนที่จริงจังกับชีวิตทุกเรื่องเช่นตนฟังได้เพลินๆ อย่างไม่มีเบื่อหน่าย และตนคงจะตั้งใจฟังหญิงสาวเจื้อยแจ้วต่อไม่หยุด หากไม่มีสายสำคัญโทร. เข้ามาเสียก่อน

ชนม์ภูมิปลีกตัวออกไปคุยโทรศัพท์สักพัก แล้วเดินกลับเข้ามาเพื่อบอกความกับมาติกา “พี่มีภารกิจด่วน”

“อีกแล้วหรือคะ พี่ภูมิยังไม่ได้ทานข้าวเลยนะ” มาติกาทำหน้ามึนต้องเป็นแบบนี้ทุกทีสิน่า ไม่ว่าจะนัดกันล่วงหน้าานสักเพียงใด ภารกิจด่วน

ก็มักจะพรากพี่ชายออกไประหว่างนัดเช่นนี้เสมอ

“ไม่ทำหน้ามึนแบบนี้นี่สิ พี่มึงงานต้องทำ ไว้เสร็จภารกิจแล้วจะรีบมาหา” ชนัมภูมิว่าพลางเอื้อมมือออกไปลูบผมหญิงสาวอย่างแผ่วเบา

ความเอื้ออาทรที่ทั้งสองแสดงออกเรียกความสนใจจากเพชรลดาได้เป็นอย่างดี สาวน้อยเดินปรีเข้าไปหาพร้อมกับเช็ดหน้าขึ้นมองด้วยแววตาเอาเรื่อง ประหนึ่งเธอกำลังต่อว่าเขาที่เตือนแล้วไม่ฟัง คิดได้ดังนั้นชายหนุ่มจึงโน้มตัวลงกระซิบข้างหูมาติกาว่า

“อย่าเพิ่งบอกว่าพี่เป็นใคร ไว้จะกลับมาจัดการเอง” ชายหนุ่มกล่าวพลางปรายหางตามองหญิงสาวร่างเล็กที่ยืนเท้าสะเอวอยู่ด้านหลัง ก่อนจะผล่ตัวเดินลื่นออกไปตามทางอย่างสง่างามและรวดเร็ว

“พี่ตามอย่าเพิ่งใจอ่อนกับใครนะคะ เชื่อลดาเนะ ลดาเคยเรียนมา” สาวน้อยเพชรลดาเอ่ยเสียงหนักแน่น ซึ่งมาติกาเองก็จำต้องพยักหน้ารับคำน้อยๆ ด้วยความมึนงง

“เดี๋ยวลดามานะคะ” เมื่อเห็นว่ามาติกายอมรับคำแนะนำของตนแล้ว เพชรลดาจึงผลุนผลันวิ่งตามหลังชนัมภูมิออกไปอีกคน โดยมีมาติกา mong ตามไปจนสุดสายตา

“พี่ภูมิขา พี่ภูมิ” เพชรลดาร้องเรียก ประหนึ่งสนิทสนมกันมาแรมปี

ชนัมภูมิปลดล้อกรรตแล้วหันไปมองตามเสียง ก็พบว่าสาวน้อยกำลังวิ่งก้าวกระโดดตามมาด้านหลัง ก่อนจะหยุดหายใจหอบด้วยความเหนื่อยอยู่ชั่วขณะ

“มีอะไรครับ” ชนัมภูมิถาม

“ขอบคุณนะค่ะที่เข้าใจ แล้วถอยตามทีลดาบอก” เพชรลดาเอ่ยพร้อมยิ้ม

ชนัมภูมิหันตามองสาวน้อยประหลาดแล้วสะบัดหน้าไปมาซ้ำๆ “คุณคงเข้าใจอะไรผิด ผมไม่ได้ถอยไปไหน แค่มีภารกิจด่วนต้องรีบไปจัดการ

เท่านั้น”

ซึ่งประโยคนี้ของชนมฺภูมินั้นว่าเป็นประโยคที่ยาวที่สุดของวันเลยก็ว่าได้ เพชรลดาจึงได้แต่เบะปากน้อยๆ แล้วถอนหายใจยาว

“เฮ้อ เข้าใจอะไรยากจัง”

ชนมฺภูมิตะแบะจะหลุดขำ แต่ยังตัวเองได้ทัน “ผมไม่รู้ว่าคุณกำลังคิดทำอะไรอยู่ และไม่มีเวลามากพอที่จะฟังคุณอธิบาย แต่เอาเป็นว่าขอบคุณที่หวังดี” ว่าพลาทมนต์ตัวเปิดประตูรถแล้วก้าวขึ้นไปนั่งประจำที่

เพชรลดาตามองอาการรีบเร่งของคู่สนทนาแล้วจึงจำใจต้องถอนทัพ แต่ด้วยเป็นคนอหฺยาศัยดีจึงโบกไม้โบกมือพร้อมอวยพรดังที่เคยปฏิบัติมาตั้งแต่เล็กจนโต โดยไม่เลือกว่าคนคนนั้นจะเป็นใคร หรือแม้ว่าจะเพ่งรู้จกกันได้ไม่ถึงสองชั่วโมง และคุยกันไม่ถึงยี่สิบประโยคก็ตาม

“งั้นก็โชคดีนะคะ ขอให้งานราบรื่น บ้าย บาย”

ชนมฺภูมิมองสาวน้อยที่โบกไม้โบกมือให้ตนผ่านทางกระจกมองหลัง แล้วระบายยิ้มที่มุมปากน้อยๆ ก่อนจะมุ่งหน้ากลับหน่วยเพื่อปฏิบัติภารกิจด่วนตามที่ผู้บังคับบัญชาได้มอบหมายมา

๓

แต่ละภารกิจที่ผู้บังคับบัญชามอบหมายให้ทีมของชนม์ภูมิรับผิดชอบนั้นไม่ง่ายเลย บางภารกิจใช้เวลาเพียงไม่กี่วัน แต่บางภารกิจต้องใช้เวลาร่วมเดือน ดังเช่นภารกิจล่าสุดที่ชนม์ภูมิและทีมต้องลงพื้นที่ร่วมเดือนกว่าจะสามารถปิดคดีได้สำเร็จ ซึ่งหลังจากเข้ารายงานตัวกับผู้บังคับบัญชาเรียบร้อยแล้ว ชนม์ภูมิจึงปลีกตัวขึ้นรถแล้วต่อสายหาบิดาเป็นอันดับแรก

“ว่าไงภูมิ เรียบร้อยดีไหม” ปลายสายทักทาย

“เรียบร้อยดีครับพ่อ เพิ่งเห็นข้อความว่าพ่อบอกให้โทร. กลับ ขอโทษทีนะครับช่วงที่ลงพื้นที่ไม่มีสัญญาณเลย” ชนม์ภูมิตอบบิดา

“ไม่เป็นไร พ่อเข้าใจ แล้ววันนี้ว่างหรือเปล่า”

“ว่างครับ กำลังจะกลับบ้านพอดี”

“อืม งั้นแวะมาหาพ่อหน่อยก็แล้วกัน”

“ครับพ่อ” ชนม์ภูมิกดวางสาย ก่อนจะสตาร์ตรถมุ่งหน้าไปยังที่ทำงานของบิดา

เบื้องหน้าของชนม์ภูมิคือชายวัยกลางคนรูปร่างสมส่วนในชุดทหารเต็มยศที่ไม่ว่าจะผ่านมาสักกี่ปี ชายผู้นี้ก็ยังคงสง่างามและเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการเลือกทางเดินชีวิตในหน่วยรบพิเศษของตนเสมอมา

“ตาโหลมาเลย คงไม่ได้นอนเต็มอิมเลยสินะ” พลโทชนะชัย ปารวตร ผู้ดำรงตำแหน่งแม่ทัพภาคเอยหน้าขึ้นทักบุตรชายคนโต

ชนม์ภูมิยกยืมที่มุมปากน้อยๆ ก่อนจะย่อตัวลงนั่งบนเก้าอี้ด้านหน้าโต๊ะทำงานของบิดา “นิดหน่อยครับพ่อ ช่วงหลังมานี้ พวกค่ายาหัวสมองไม่ธรรมดา กว่าจะตามแกะรอยแต่ละเคสได้ ไม่ง่ายเลย”

“อิม ดีแล้วลูก ทำไปเถอะ อะไรก็ตามที่มันหนักแผ่นดิน ก็กำจัดไปให้หมด” พลโทชนะชัยว่า

“ครับพ่อ” ชนม์ภูมิรับคำ

ชนะชัยพยักหน้ารับคำมั่นของบุตรชายคนโตน้อยๆ ก่อนจะวกกลับเข้าเรื่องที่ตนตั้งใจจะหารือ “เห็นว่าตามฝันกลับมาแล้ว ภูมิพาพ่อไปหาน้องหน่อยสิ”

ชนม์ภูมิผ่อนลมหายใจออกช้าๆ ตั้งแต่การจากไปของมารดาเมื่อห้าปีก่อน ความสัมพันธ์ของบิดากับน้องสาวก็ขาดสะบั้นลง ถึงแม้ว่าตนจะพยายามอธิบายอย่างไร มาติกาก็ไม่มีท่าทีที่อ่อนลง ทั้งยังหนีไปเรียนต่อที่ต่างประเทศหลายปี จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาจึงกลับมาสอนดนตรีที่เมืองไทยอีกครั้งตามคำชักชวนของสะใภ้ใหญ่แห่งบ้านโกลนอภิวัง

“เดือนก่อนผมก็เพิ่งไปหาน้องมา ยังดีเหมือนเดิม”

ชนะชัยถอนหายใจแล้วพยักหน้ารับ “ไม่เป็นไร พ่อชินแล้ว”

หลังจากสนทนาลัฟเพพระกันอีกสักพัก พลโทชนะชัยจึงออกคำสั่งให้พลขับและผู้ติดตามเตรียมรถเพื่อออกเดินทางไปยังคอนโดมิเนียมที่บุตรคนเล็กอาศัยอยู่

มาตีกายกมือไหว้สองนายทหารที่มาพบตนอย่างเสียไม่ได้ หลังจาก
รับสายจากพี่ชายคนโตว่านั่งรออยู่ในร้านกาแฟใต้คอนโดมิเนียมของตน
หญิงสาวจึงจำต้องลงมาพบทั้งที่ไม่เต็มใจ เพราะทุกครั้งที่เธอเผชิญหน้ากับ
ชายที่ได้ชื่อว่าบิดา ภาพเหตุการณ์ที่เธอสูญเสียมารดาที่จะฉายชัดย้าเตือน
ในหัวแห่งความทรงจำอีกครั้ง คล้ายกับภาพยนตร์ที่รีรันตอนเดิมซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า ไร้แววว่าจะฉายถึงตอนอวสานเมื่อใด

“ตาม ไม่น่ารักเลยนะ” ชนัมภูมิปรัมน้องสาวเสียงดู เมื่อเธอตัวตมมือ
ไหว้บิดาอย่างขอไปที

“ตามก็ไม่ใช่น่ารักอะไรอยู่แล้วนี่คะ” หญิงสาวตอบแล้วเมินหน้า
หนี ไม่ยอมสบตากับผู้เป็นบิดาโดยตรง

อีกฝั่งหนึ่งของเมืองกรุง กามเทพน้อยเพชรลดาผู้ที่ยินดีและเต็มใจ
อย่างยิ่งในภารกิจช่วยพี่ชายจีบว่าที่พี่สะใภ้ที่วางแผนพาพี่ชายคนเล็กมาเที่ยว
ที่คอนโดมิเนียมของตน ซึ่งนั่นก็คือสถานที่พำนักของมาตีกาด้วยเช่นกัน

“โกโก้ปั่นที่ร้านกาแฟใต้ดีกร่อยมากเลยนะคะพี่เล็ก ลดาชอบมาก
ไม่หวานไม่ขมจนเกินไป” สาวน้อยเอ่ยกับญาติผู้พี่ระหว่างทางเดินไปร้าน
กาแฟใต้คอนโดมิเนียม

“ซีไม่เหลือเกิน” ญาติผู้พี่ส่ายหน้าพร้อมยิ้ม

เพชรลดาชี้ชวนให้พี่ชายมองบรรยากาศสดชื่นรอบด้าน จนกระทั่ง
ก้าวเข้าสู่ร้านกาแฟอันเงียบสงบ เสียงเจื้อยแจ้วดังนกแก้วนกขุนทองก็หยุด
เอื้อนเอ่ยกะทันหัน เพชรลดาชะงักฝีเท้าอยู่กับที่

“พะ...พี่ตาม” เพชรลดาอ้าปากค้าง เพราะทันทีที่เดินเข้ามาด้านใน
ร้านกาแฟก็พบกับร่างอันคุ้นเคยของพี่สาวคนสนิทนั่งอยู่ในร้าน

ความจริงเธอควรจะได้ใจด้วยซ้ำที่เจอมาตีกาที่นี่ ถ้าหากไม่คิดว่าหญิง
สาวกำลังมีแขก และแขกที่ว่านั่นก็คือนายทหารยศสูงสองนาย ซึ่งหนึ่งใน
นั้นเธอเคยมีโอกาสเจอเขามาครั้งหนึ่งแล้ว ครั้นเมื่อเงยหน้าขึ้นมองพี่ชายคน

เล็ก กามเทพน้อยก็ได้แต่ยิ้มแห้ง เห็นทีภารกิจของกามเทพจะประสบปัญหาเสียแล้ว เพราะในเวลานี้รอยยิ้มละมุนของพี่ชายคนเล็กเหือดหายไปจนสิ้น

“อาจจะแค่คนรู้จัก” กามเทพน้อยยิ้มเหี้ยม เก่อนจะร้องเสียงหลง “พี่เล็ก เดียว!” ทว่าไม่ทันเสียแล้ว เพราะร่างสูงของพี่ชายเดินดุ่มมุ่งตรงไปยังโต๊ะด้านหน้าอย่างรวดเร็ว

“ดิฉันคงไม่สามารถทำตามได้ ขอโทษด้วยนะคะ” ถึงแม้ประโยคที่ใช้จะสุภาพ ทว่าน้ำเสียงกลับแข็งกระด้าง หญิงสาวเชิดใบหน้าขึ้น ตั้งใจไม่สบตาคู่สนทนาแม่ลักนิต

“ก็ปีๆ ก็ดื้อไม่เคยเปลี่ยน” ชายวัยกลางคนในชุดทหารยศนายพลกล่าว แววตาฉายความพิศหวังอย่างแรงกล้า

“ตาม พี่คิดว่าเราคุยกันเข้าใจแล้วเสียอีก” เสียงทุ้มของนายทหารที่นั่งอยู่ด้านข้างนายทหารใหญ่เอ่ยกับหญิงสาวที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ซึ่งความจริงบทสนทนาควรจะยาวกว่านี้ หากไม่มีใครเดินเข้ามาขัดจังหวะเสียก่อน

“ตามผืนคุณอยู่ที่นี้เอง ผมตามหาตั้งนาน” ชายหนุ่มผู้มาใหม่บ่นหน้ายิ้มทั้งทีในใจร้อนร้อน ร้อนเสียจนอยากจะโผล่เข้าไปอ้อมร่างอวบอ้อมของคนที่หัวใจเพรียกหา มาตลอดหลายวันที่ผ่านมา หนีออกไปจากที่นี้เสียให้รู้แล้วรู้รอด

เขาหรือเผ่าห้วงหาเธออยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน แต่ดูเถิดแม่มดน้อยกลับมานั่งจิบกาแฟกับชายอื่นถึงสองคน นี่สินะคำโบราณเขาจึงบอกว่า ‘สามวันจากนารีเป็นอื่น’ เห็นท่าตนจะนั่งนอนใจต่อไปไม่ได้เสียแล้ว คงต้องทำอะไรให้ชัดเจนสักที

มาติกาค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองตามเสียงแล้วเบิกตาโพลง เก่อนจะหลับตาลงเพื่อตั้งสติชั่วขณะ แล้วค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้น เอ่ยเรียกชื่อชายหนุ่มผู้มาใหม่เสียงคล้ายละเมอ

“คุณเล็ก...”

‘คุณเล็ก’ หรือ กฤตพจน์ โภคินอภิวัฒน์ ญาติผู้พี่ของเพชรลดา ทอด

สายตาอ่อนโยนมองหญิงสาวอีกครั้ง จากนั้นจึงหันไปทักทายนายทหารทั้งสอง

“สวัสดีครับ ขอโทษที่เสียมารยาท พอดีผมกำลังตามหาคนรักอยู่ ไม่คิดว่าจะนอนแล้วหนีลงมากินกาแฟคนเดียวแบบนี้” ไม่ว่าเปล่า ช้ายังเลื่อนเก้าอี้เชิญตัวเองร่วมโต๊ะเสร็จสรรพ แล้ววาดวงแขนขึ้นโอบไหล่บางของหญิงสาวเอาไว้หลวมๆ

“อะไรนะ!” พลโทชนะชัยถลึงตามองชายหนุ่มฝั่งตรงข้ามด้วยความดูดัน

“คนรัก!” นายทหารที่นั่งอยู่ด้านข้างอุทานเสียงดังไม่แพ้กัน

“ก็ใช่ละสิคะ ลดาเคยเตือนพี่ไปแล้ว แต่พี่ก็ยังรั้น” เพชรลดาสาวเท้าเข้ามาร่วมวงสนทนาอย่างรวดเร็ว พร้อมกับประนมมือไหว้นายทหารทั้งสองไปด้วย

ชนม์ภูมิหรีตามองสาวน้อยประหลาดที่เพ็งวิ้งตามเข้ามาที่หลังเล็กน้อย และมั่นใจว่าดวงตากกลมโตของเธอที่มองกลับมาคล้ายกับกำลังต่อว่าตนเต็มประดา ชายหนุ่มจึงใช้สายตาเหยี่ยวจ้องกลับ

ที่ผ่านมามากี่คราก็ตามได้รับสายตาดูดันจากตนเช่นนั้นก็ต้องหลบตาหลบเสมอ แต่แปลกที่นอกจากเพชรลดาจะไม่หลบสายตาแล้ว ภาพสาวน้อยอารมณ์ดีที่กำลังตีหน้าบึ้งตึงกลับดูน่าขบขันเสียจนทำให้นายทหารมาดดูอยากหัวเราะออกมาดังๆ ด้วยซ้ำ

มาติกาทำหน้าเหลอหลา สติที่หลงเหลืออยู่เพียงน้อยนิดสั่งให้เธอทำอะไรสักอย่าง ทว่าอ้อมแขนแกร่งที่ถือวิสาสะโอบไหล่เธออยู่ตอนนี้ กอปรกับสายตาดูดันสองคู่ของคนฝั่งตรงข้ามก็ทำให้เธออยากจะกัดลิ้นตัวเองແລ້ງตายเสียให้รู้แล้วรู้รอด

“ต่อไปไม่หนีลงมากินกาแฟแบบนี้ละครับคนดี รู้ไหมว่าผมเป็นห่วงตามแค่นี้” ยัง ยังไม่จบแค่นั้น เสือร้ายค่อยๆ เอี้ยวตัวเข้าหา มือหนาข้างที่ไม่ได้ถือครองกรรมสิทธิ์ถูไถเนนโหล่นวลเนียนอยู่นั้น ยกขึ้นไล่ไถผม

ที่ระตามวงหน้าออก ก่อนจะส่งคำหวานที่ชวนให้คนฟังละลาย แต่สาบานได้ว่าเธอไม่เอากรับฟังคำหวานเหล่านั้นที่นี้ ในสถานการณ์ همینเหมือนเช่นนี้แน่นอน

“ตามฝัน บอกพ่อมาว่าผู้ชายคนนี้เป็นใคร” เสียงทรงอำนาจของนายทหารยศนายพลโหดวาดถาม

“พ่อ!” กฤตพจน์และเพชรลดาวิ่งขึ้นพร้อมกัน

มาติกายกมือขึ้นคลึงขมับแล้วถอนหายใจยาว ใบหน้าจิ้มลิ้มซีดเผือดก็ปีมาแล้วที่เธอไม่เคยเอ่ยคำนี้ ทว่าในสถานการณ์อึดครึ้มที่กำลังเผชิญอยู่ เธอคงไม่สามารถหาคำไหนมาอธิบายได้ดีเท่ากับคำคำนี้อีกแล้ว

“นายทหารสองท่านนี้คือพ่อและพี่ชายของฉันค่ะ”

“...”

กฤตพจน์และเพชรลดาสบตากันแล้วยิ้มแห้ง แข็งขาอ่อนแรง มือไม่อ่อนปวกเปียกกะทันหัน

“สวัสดีครับคุณพ่อ” กฤตพจน์ค่อยๆ ดึงมือข้างที่โอบไหล่ของมาติกาออก แล้วประนมมือไหว้พร้อมกับค้อมศีรษะลงอย่างช้าๆ ใจนี้กอยากจะมุดกระเบื้องหนีไปตั้งหลักเสียตั้งแต่วันนี้

“สวัสดีค่ะคุณพี่” เพชรลดายิ้มหวานกลบเกลื่อนพร้อมกับกระพุ่มมือไหว้อย่างนอบน้อมสุดชีวิต หวังไว้ลึกๆ ว่าการย่อخالงต่ำถึงเพียงนี้ คุณพี่ชายของมาติกาจะยอมลดโทษให้เธอกลับเปอร์เซ็นต์

เพชรลดาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเธอสามารถพาตัวเองและญาติผู้พี่ออกมาจากเหตุการณ์ همینเหมือนเมื่อตอนกลางวันมาได้เช่นไร หลังจากไล่พี่ชายให้กลับบ้านเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวจึงต่อสายเพื่อขอคำปรึกษาจากมารดาที่ต่างแดนทันที

“ว่าไงจะสาวน้อยของคุณแม่ ไท. มาแต่วันเชียว” เสียงอ่อนโยนของมารดาเอ่ยขึ้นหลังจากกดรับสาย

เพชรลดาเงยหน้าขึ้นมองหน้าปัดนาฬิกาบนผนังห้อง ที่บอกเวลาสิบเจ็ดนาฬิกาสามสิบนาที ซึ่งนั่นเท่ากับว่าที่ประเทศอังกฤษก็คงจวนเจียนจะเที่ยงแล้ว หญิงสาวเกาทัณฑ์ทอย เพราะมัวแต่กังวล อยากหาคนปรึกษาจึงหลงลืมเรื่องเวลาที่ต่างกันถึงหกชั่วโมง ซึ่งพอจะคาดเดาได้ว่าช่วงเวลานี้มารดาคงจะงานยุ่งน่าดู

“ลดาลืมดูเวลาค่ะคุณแม่ แล้วนี่คุณแม่ติดประชุมอยู่หรือเปล่าคะ”

“วันนี้มีประชุมเช้า เพิ่งจะกลับมานั่งพักในห้องทำงานได้สักพัก ส่วนคุณพ่อของลูกนอนพักสบายจนกรนเสียงดังทะลุเพดานไปแล้วละ” ผึ้งมารดาตอบ

เพชรลดา نگاهตามแล้วมึนน้อยๆ “มิน่าละ ลดาได้ยินเสียงลมอะไรลอยเข้ามาในสาย ที่แท้ก็เสียงคุณพ่อกรนนี่เอง”

คุณน้ำทิพย์หัวเราะແພ່เบาๆ กับอารมณ์ขันของบุตรสาวคนโตก่อนที่จะถามต่อ “ฝึกงานเป็นยังงัยบ้าง ไปป่วนอะไรบริษัทพี่เล็กอีกหรือเปล่า”

“โห คุณแม่คะ ลดาออกจะเป็นเด็กดี จะไปป่วนอะไรพี่เล็กได้ละคะ มีแต่ช่วยงานอย่างขยันขันแข็ง”

“หิ ไว้แม่จะโทร. ไปเช็กกับคุณป้า ว่าแต่โทร. หาแม่ตอนนี้มีอะไรหรือเปล่าจ๊ะ” แม่ก็คือแม่ แค่ว่าได้ยินน้ำเสียงของบุตรสาวก็พอจะคาดเดาความกังวลที่แฝงมาได้เลาๆ

“คือ...ลดา เอ่อ...” หญิงสาวอีกอึก

“ไหนว่าไม่ได้ไปป่วนอะไรไร ทำไมถึงอีกอึกชอบกล” มารดาดักคอ

“โห คุณแม่ขา” เพชรลดาครวญเสียงอ่อย และเมื่อได้ยินเสียงมารดาหัวเราะแหว่เข้ามาจึงตัดสินใจถามในสิ่งที่ตนเป็นกังวล

“ถ้าหากเราทำผิดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จะถูกลงโทษหรือเปล่าคะ”

“หือ...” ผู้เป็นมารดาเบิกตาโพล่งก่อนจะถามต่อ “ไปทำอะไรมาตัวแสบ เล่าให้แม่ฟังให้หมดเลยนะ”

“ก็ได้ค่ะ” เพชรลดาว่า ก่อนจะเริ่มตันเล่าวีรกรรมที่ตนและพี่ชาย

คนเล็กเพิ่งไปก่อมาให้มารดาฟังอย่างละเอียด

คุณน้ำทิพย์ยกมือทาบอกรั้งแล้วครั้งเล่า กุมขมับก็แล้ว ตบหน้าผากก็แล้ว แต่วีรกรรมนี้ของบุตรสาวและหลานชายหัวแก้วหัวแหวนก็น่าจับมาตักันลงโทษสักสองสามที

“ลดา ลูก ทำไมหนุกับพี่เล็กไม่หาข้อมูลให้ดีกว่าเนี่ย แบบนี้ท่านนายพลจะยอมให้ตาเล็กจับลูกสาวท่านต่อหรือเปล่า”

“ลดาไม่ทราบเลยคะ แค่พี่เล็กเอาชีวิตรอดจากลูกปืนวันนี้ได้ก็เก่งแล้ว เอ้อ...” เพชรลดาถอนหายใจยาว

“ลดาคะ ในเมื่อหนูทำผิด หนูก็ต้องขอโทษนะลูก หาโอกาสไปขอโทษทั้งสองเสีย”

“แล้วทั้งสองท่านจะยกโทษให้ลดาหรือเปล่าคะ”

“ให้สิลูก คนสำนักนี้ผิวย่อมได้รับโอกาสให้แก้ตัวเสมอ” คุณน้ำทิพย์ตอบ

“เอ้อ ค่อยสบายใจหน่อย ลดาไม่น่าออกตัวแรงช่วยพี่เล็กเลย อุตุสำหรับสถาปนาตัวเองเป็นกามเทพน้อยช่วยแผลงศรรัก คำจ้างก็ไม่ได้ แถมยังหน้าแตกหมอมั่วรับเย็บอีก”

“จ๊ะ แม่กามเทพน้อย ถ้าสบายใจแล้ว แม่ขออนอนพักเอาแรงก่อนก็แล้วกัน บ่ายนี้มีประชุมอีกยาว” คุณน้ำทิพย์ว่า

“ฝันดีนะคะคุณแม่ คิดถึงนะคะ” เพชรลดาส่งเสียงจิบไปตามสาย ก่อนจะวางสมาร์ตโฟนลงข้างตัว แล้วชักซ้อมคำขอโทษที่จะต้องนำไปใช้ในวันใดวันหนึ่ง

“ลดา กราบขอโทษด้วยนะคะ ไม่เอาๆ ลำบากเกินไป ลดาขอโทษนะคะ อืม ไม่ดี ไม่เพราะเลย เอ๊ะ! หรือว่าต้องมีพวงมาลัยไปด้วย ใช่ว่าแบบนี้เลย ต้องถือพวงมาลัยดอกมะลิไปด้วย ท่านนายพลกับพี่ภูมิจะได้รู้ว่าลดาสำนักนี้ผิดจริงๆ”

ภายในห้องนอนที่ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์โทนสีน้ำเงิน ชนม์ภูมินอนยกมือขึ้นก่ายหน้าผาก พยายามหาทางขัดขวางชายหนุ่มที่มาขายขนมจีบน้องสาวของตน แต่ทุกครั้งที่คิด จะมีภาพใบหน้าทะเล้นของหญิงสาวอีกคนแทรกเข้ามาในหัวความคิดด้วยเสมอ

“เด็กแสบ แสบจนได้เรื่องจริงๆ” ชนม์ภูมิจึงเอื้อมมือไปปิดคอมพิวเตอร์หวิวเต๋ยง ก่อนจะล้มตัวลงนอนพร้อมกับภาพเจ้าของใบหน้าทะเล้นที่มักจะผลุบๆ โผล่ๆ เข้ามาในหัวแห่งความฝันตลอดมาตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน

“พี่ตามขา พี่ตาม ตีนหรือยังคะ” เข้าวันรุ่งขึ้นเพชรลดาอาบน้ำ แต่งตัวแล้วไปเคาะห้องของมาติกาที่อยู่บนชั้นเดียวกัน

เจ้าของห้องที่ยังสวมชุดนอนสีครีมเดินสะโหลสะเหลออกมาเปิด ประตู “ว่าไงจะลดา ปลุกพี่แต่เช้าเชียว” มาติกาถามหลังจากยกมือขึ้นป้อง ปากแล้วหา

“สายแล้วต่างหาก พี่ตามมัวแต่คิดถึงพี่เล็กอยู่ละสิทำถึงได้ตื่นสาย แบบนี้” เพชรลดาว่าพลางเดินนำเจ้าของห้องเข้าไปนั่งบนโซฟา

มาติกาชะงักพี่เล็กน้อย ไม่คิดว่าน้องสาวข้างห้องจะมีญาณวิเศษ รู้ลึกรู้จริงถึงเพียงนี้ ก่อนจะเสเปลี่ยนเรื่อง “แต่งตัวสวยขนาดนี้ คงไม่ได้ ตั้งใจแค่จะมานอนเล่นที่ห้องพี่หรือมั้ง”

เพชรลดายืดดอกแล้วขีดหน้าขึ้นโชว์ลำคอระหงที่มีสร้อยเพชรขนาดเล็กสวมอยู่ ดึงหูขาวนวลเนียนมีเพชรน้ำงามประดับไว้ ซึ่งรับกันกับแหวน และกำไลข้อมือ ชุดที่เธอเลือกมาสวมในวันนี้คือคอลเล็กชั่นใหม่ล่าสุดจาก แบรนต์เสื้อผ้าของครอบครัว ที่มีชื่อเสียงมากแบรนต์หนึ่งไนยุโรป และน้อย

คนนักที่จะรับรู้ว่าการสวรรค์ของเพชรลดา นั้นคือการออกแบบเครื่องแต่งกาย หญิงสาวมีส่วนร่วมในทุกคอลเล็กชัน แต่ด้วยความที่ยังเรียนไม่จบและไร้ประสบการณ์ จึงยังไม่ออกหน้าในบริษัทของตนเต็มร้อย และขอมาเรียนรู้งานบริหารกับญาติผู้พี่ในช่วงปิดภาคเรียน

“พี่ตามว่าชุดที่ลดาสวมสวยหรือเปล่าคะ” เพชรลดาลุกขึ้นยืนแล้วหมุนตัวก่อนถาม

มาติกาพิณิจสาวน้อยตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าแล้วยกนิ้วโป้งให้ทั้งสองข้าง “สวยมากจ๊ะ ชุดนี้สวย ดูเก๋แปลกตา แต่พอมาอยู่บนร่างของลดา กลับดูน่ารักสมวัย เครื่องประดับก็เข้ากันดี รวมถึงกระพรวนข้อเท้าอีกด้วย”

เพชรลดาขยับงอมุกก่อนจะแก้คำ “ขอเปลี่ยนเป็นกำไลข้อเท้า หรือสร้อยข้อเท้าได้ไหมคะ กระพรวนฟังดูแปลกๆ เหมือนกับลดาเป็นแมวหน่อยเลย”

“จ๊ะ ว่าแต่บอกพี่ได้หรือยังว่าวันนี้จะออกไปไหน” มาติกาว่า

“เออ คือนั่นคะพี่ตาม ลดามีนัดกับพี่ใหญ่คนหนึ่ง แล้วเขา...เขาเออ บุคลิกคล้ายพี่ชายของพี่ตามเลย ลดาเลยอยากรู้ว่าในสายตาพี่ภูมิเอ๊ย คนที่บุคลิกแบบพี่ภูมิจะมองชุดนี้ว่าไม่สุภาพหรือเปล่าคะ” เพชรลดาเอ่ยถามเสียงตะกุกตะกัก

“ฮั่นแน่ นิดหนุ่มชะด้วย” มาติกาหรีตามองสาวน้อยข้างห้องคล้ายจับผิด

“มะ...ไม่ใช่แบบที่พี่ตามเข้าใจนะคะ คือลดาทำผิดกับคนคนนี้จะลดาก็เลยจะไปขอโทษ” คนถูกจับผิดรีบแก้ความเข้าใจ

“อ้อ...” ทว่ามาติกาลากเสียงยาวคล้ายไม่เชื่อในประโยคข้างต้นแม้แต่น้อย

“เออ ว่าแต่ พี่ชายพี่ตามเป็นทหารหรือคะ ลดาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าพี่ตามมีพี่ชายด้วย อยู่ห้องติดกันมาตั้งนาน ไม่เห็นจะมีใครมานอนค้างกับพี่ตามสักคน”

“พี่ภูมิเป็นทหารหน่วยรบพิเศษ ไม่ค่อยมีเวลาเหมือนคนอื่นเขาหรอก
จะ ดูอย่างตอนที่พวกเราไปเลี้ยงอาหารกลางวันเด็กๆ ลี อยู่ๆ ก็โดนเรียก
ตัวเพราะมีภารกิจด่วน” มาติกาตอบ

“แยจ้จ แล้วแบบนี้ก็ไม่มีเวลาพักเลยสิคะ” เพชรลดาถามต่อ

“เวลาไม่มีภารกิจก็ได้พักจะ อย่างวันนี้พี่ภูมิก็นัดทีมไปเข้ายิมฟิต
ร่างกาย”

“ที่ไหนคะ” เพชรลดาเบิกตาโพลงแล้วรีบถามถึงสถานที่อย่างรวดเร็ว
ด้วยความลืมหืม

“หือ...” มาติกาเลิกคิ้วมองสาวน้อยข้างกายคล้ายจับผิด

“คือลดาแค่อยากรู้คะ ว่าหน่วยรบที่ต้องใช้กำลังมากกว่าคนปกติ เขา
ฟิตร่างกายที่ไหน มีที่เฉพาะหรือเปล่าก็เท่านั้นเอง” เพชรลดาขยายความ
เสียงสูง

“อ้อ พี่ภูมิกับทีมชอบไปยิมที่พี่เคยพาလာไปบ่อยๆ นั่นแหละ”
มาติกาตอบ

“เยี่ยม!” เพชรลดาขยักนิ้วโป้งแล้วคว้ากระเป๋าสะพายใบหูขึ้นมาคล้อง
แขน ก่อนจะโบกมือลาล่าเจ้าของห้อง “งั้นลดาขอตัวก่อนนะคะ พี่ตามไป
นอนต่อเถอะคะ ยังเข้าอยู่เลย ไว้นะ ลดาจะมาหาใหม่”

มาติกาขม้มือกุมคิ้วระแผล่มองตามหลังบางของสาวน้อยข้างห้องไป
จนลับตา “สรุปว่าตอนนี้เข้าหรือสายแล้วกันเน” หญิงสาวพึมพำกับตัวเอง
ก่อนจะเดินไปกดลิ้นชักประตู

ปลายเท้าขาวนวลก้าวลงจากรถคันหรูที่คุ้นบ่าน้ำเพชร โภคินอภิวัดณ์
จัดไว้สำหรับดูแลหลานสาวในช่วงฝึกงาน เสียงก่ำไล่อ้าดังกรังกรึงยาม
หญิงสาวเอียงอย่างชดช้อย เพชรลดาขยับแว่นกันแดดแบรด์ดังให้เข้า
ที่ ก่อนจะเดินนำผู้ติดตามเข้าไปด้านในยิมชื่อดัง

“ขอบคุณค่ะพี่ครชิต” เพชรลดาเอ่ยขอบคุณบอดีการ์ดส่วนตัวของ

ผู้เป็นบ่า ที่ได้รับมอบหมายให้มาดูแลเธอเป็นการชั่วคราว ยามที่บอดีการ์ดหนุ่มใหญ่ช่วยเปิดประตูทางเข้าให้ก่อนที่จะเดินถึง

ครรรชิตยกยืมแล้วคอมพิวเตอร์ลงน้อยๆ ก่อนจะผายมือเชิญคุณหนูของตน เพชรลดาเซิดใบหน้าจิ้มลิ้มขึ้น แล้วเดินเข้าไปติดต่อบริเวณเคาน์เตอร์

“สวัสดิ์ค่ะ ไม่ทราบว่ามีพันธุ์ชนม์ภูมิมาถึงหรือยังคะ” หญิงสาวเอ่ยถาม

พนักงานต้อนรับสาวเงยหน้าขึ้นมองคู่สนทนาแล้วมยิ้ม “คุณลดา นั่นเอง หายไปหลายวันเลยนะคะ”

“ช่วงนี้งานที่บริษัทยุ่งมากค่ะเลยไม่ได้มาเที่ยวเลย ไว้ลดาจะชวนพี่ตามมาป่วนอีกนะคะ” เพชรลดาตอบพร้อมรอยยิ้มกว้าง

“ได้เลยค่ะ พี่ๆ เทรนเนอร์บันทึกถึงคุณลดาทันใหญ่ ส่วนพันธุ์ชนม์ภูมิกับทีมชกมวยอยู่ที่ชั้นสองค่ะ” เจ้าหน้าที่คนเดิมตอบ

“ขอบคุณค่ะ งั้นลดาขอตัวก่อนนะคะ” เพชรลดาตอบพลางขยับขาก้าวเดินต่อได้เพียงสองก้าวก็ชะงักฝีเท้า ก่อนจะเอี้ยวตัวกลับมาสนทนากับผู้ติดตามเสียงไม่ดังมากนัก

“ทำไมวันนี้ยืมเขาไม่เปิดไฟเลยคะพี่ครรรชิต”

“เอ่อ...” ครรรชิตอีกักเล็กน้อยก่อนตอบ “คุณหนูลองถอดแว่นกันแดดออกก่อนสิครับ”

คุณหนูเพชรลดาขมวดมือขาขึ้นป้องปากแล้วกระแอมหนึ่งที จากนั้นจึงถอดแว่นกันแดดมาถือไว้ พลังหันกลับไปยิ้มเหยยให้ครรรชิตเป็นการแก้เขิน “จริงด้วย ลดาลิม”

ครรรชิตกลืนน้ำแล้วพยักหน้ารับ จากนั้นจึงก้าวเดินตามหลังคุณหนูอารมณ์ดีของตนไปติดๆ

เพชรลดาชะโงกหน้าเข้าไปมองในห้องที่จัดเตรียมไว้สำหรับต่อยมวย ก็พบกับภาพที่ทำให้ตกตะลึง ชนม์ภูมิกำลังยกขาขวาเตะเข้าเป้าที่คู่ซ้อมถือ

อยู่ในระดับอก

เสียงดังต๊อบ! ต๊อบ! ตามจังหวะการยกขาเตะ พาให้สาวน้อยต้องเบิก
ตาโพลงแล้วทำปากขมขมกับตัวเองด้วยความชื่นชม “พี่ภูมิหุ่นดีจัง ชาก็
ยาว เตะก็ดัง แขนขามีแต่มัดกล้ามเนื้อ โอ๊ย...หิว”

...

“โอ้โฮ พี่ภูมิเตะไม่ยั้งเลย โอ้ทศจุทหมดแล้วพี่ พอๆ พักก่อน” รณ-
กรร้องเรียกจากด้านล่างเวทีมวย

“ดีเลยพี่ ขอผมจัดการไอ้กรต่อสักที” ธนภัทรเอ่ยกับผู้บังคับบัญชา
พลางหักนิ้ว แล้วพยักหน้าเรียกคู่ซ้อมของตนให้ขึ้นไปบนเวที

“ชาติสมที่สุด” รณกรบ่นอุบ แต่กระนั้นก็ก้าวตามขึ้นไปยืนบน
สังเวียนอย่างสง่างาม

“น้ำครับพี่” ทศทิศมองตามเพื่อนสนิทและรุ่นพี่บนเวทีแล้วหัวเราะใน
ลำคอ ก่อนจะเดินไปหยิบขวดน้ำเปล่ามายื่นให้แก่คู่ซ้อมของตน

“ขอบใจมากทศ” ชนม์ภูมิกล่าว พลางรับขวดน้ำมาวางไว้ แล้วถอด
เสื้อที่ขึ้นเหงื่อออกมาวางพาดกับเก้าอี้ ก่อนจะยกขวดน้ำขึ้นมาดื่มแก้กระหาย

...

“โอ๊ย หน้าอกนั่น ลดาจะเป็นลม” เพชรลดาเบิกตาโพลง ก่อนจะก้าว
เข้าไปในห้องซ้อมคล้ายกำลังล่องลอยอยู่ในความฝัน

เสียงดังกรู้งกริ้งที่แว่วเข้ามาใกล้ๆ พาให้ทั้งสี่หนุ่มหยุดทุกการกระทำ
แล้วหันไปมองต้นเสียงพร้อมกัน ดวงตาคู่คมสี่คู่จ้องมองสาวน้อยผู้มาใหม่
ด้วยความสงสัย และยิ่งตะลึงงันมากยิ่งขึ้นเมื่อริมฝีปากอímขยับเอื้อนเอ่ย
เสียงสดใส

“พี่ภูมิขา สวัสดิ์คะ” หญิงสาวร้องทักพร้อมรอยยิ้มกว้าง

ซึ่งเสียงร้องทักหายนั้นก็ดังพอที่จะทำให้ ธนภัทร รณกร และทศทิศ
หันขวับไปมองพี่ภูมิอย่างพร้อมเพรียงกัน นิยามของคำว่าตกใจอาจจะ
น้อยไปสำหรับความรู้สึกของชนม์ภูมิในขณะนี้ ชายหนุ่มตกอยู่ในภาวะช็อก

ไปชั่วขณะ ยามได้เห็นหญิงสาวจอมทะเล้นเดินตรงเข้ามาหา

“ละ...ลดา” ชายหนุ่มเอ่ยชื่อหญิงสาวอย่างแผ่วเบา โดยไม่ทันสังเกตเลยว่าบัดนี้ทีมงานของตนทั้งสามขยับก้าวเข้ามายืนชิดอยู่ด้านหลังด้วยความอยากรู้อยากเห็น ด้วยร้อยวันพันปียังไม่เคยมีผู้หญิงคนใดเข้าถึงตัวชนม์ภูมิได้ใกล้เท่านี้มาก่อน แต่สำหรับหญิงสาวผู้นี้คำว่าใกล้อาจจะไกลเกินไปด้วยซ้ำเมื่อเธอ...

“นี่หน้าอกของพี่ภูมิหรือคะ ทำไมใหญ่จัง โห ใหญ่กว่าของลดาอีกมั้งเนี่ย” หญิงสาวยื่นหน้าเข้าไปใกล้หน้าอกแกร่งของหัวหน้าหน่วยรบพิเศษในระยะประชิดเพื่อสำรวจทูลูกหมูชนม์ ก่อนจะยกมือขวาขึ้นจิ้ม...จิ้มตรงจุดศูนย์กลางสีชมพูเข้มทั้งสองข้างสลับกันไปมา

ชนม์ภูมิหายใจติดขัด มือหนาแน่นทออย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แล้วประคองสติ ค่อยๆ รวบมือบางแสนชุกชุนมากุมไว้ “ลดา มาได้ยังไงครับ”

“แบบหนึ่งนะคะ ลดากำลังสงสัยว่าทำไมพี่ภูมิหน้าอกใหญ่จัง” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นตอบ ก่อนจะกดใบหน้าเข้าชิดที่ละนิด

“เอ่อ...พี่ภูมิครับ ให้พวกผมออกไปก่อนหรือเปล่า เผื่อพี่อยากจะมีเวลาส่วนตัว” ธนภัทรถามเสียงอึกอັก

ชนม์ภูมิส่ายหน้าหวือ ก่อนจะขยับเท้าก้าวถอยหลังเพื่อหนีสายตาชุกชุนของหญิงสาวที่ตั้งท่าสำรวจหน้าอกของตนอย่างจริงจัง

“อืม...” ชนม์ภูมิกระแอมหนึ่งทีก่อนจะกราบหญิงสาวด้วยน้ำเสียงที่ดุดัน “ลดา เงยหน้าขึ้นมากูยกันดิๆ”

เพชรลดาจำต้องละความสนใจใคร่รู้ของตนเอาไว้เบื้องหลัง แล้วเบะปาก ซ้อนสายตาดูขึ้นมองคู่สนทนา

“ก็ได้ละ ขอตุนิดเดียวก๊ไม่ได้ หวงจัง” หญิงสาวบนกระปอดกระแปดพลางยืดตัวขึ้นยืนหลังตรง วางกระเป๋าทิ้งที่คล้องบนแขนเรียวยาวบนเก้าอี้ตัวที่ชนม์ภูมิเพิ่งถอดเสื้อผาดเอาไว้ จากนั้นจึงประนมมือแล้วย่อตัวลง

“สวัสดีค่ะพี่ๆ”

ธนัทธ รณกร และทศทิศ ทำหน้าเหลอหลา แต่ก็ยกมือขึ้นรับไหว
หญิงสาวตรงหน้าพร้อมกัน

“เพื่อนพี่ภูมิตัวโตทุกคนเลยนะคะ” หญิงสาวที่มีความสูงเพียงหนึ่ง
ร้อยหกสิบเซนติเมตรกล่าวคล้ายจะชวนสนทนา แต่ได้รับเพียงรอยยิ้มมุม
ปากจากสามหนุ่มตัวโตตอบมาเท่านั้น

“ลดามาได้ยังไงครับ” ชนม์ภูมิถามอีกรอบหลังจากสงบารมณฺ์และ
กลุ่มชนในกายหนุ่มที่สามัคคีกันลุกขึ้นให้สงบลงได้แล้ว

“ลดาตั้งใจมาหาพี่ภูมิค่ะ” หญิงสาวตอบกลับเสียงดังฟังชัด

“มาหาผม?” ชนม์ภูมิเลิกคิ้ว มองใบหน้าจิ้มลิ้มตรงหน้าด้วยความ
สงสัย

“ค่ะ มาหาพี่ภูมิ พี่ภูมินั่งลงก่อนสิคะ ลดา มีเรื่องจะคุยด้วย” หญิง
สาวอารมณฺ์ดีว่าพลางลากเก้าอี้ที่ตั้งอยู่ด้านข้างมาไว้ด้านหน้า ก่อนจะยกคิ้ว
เป็นนัยให้ชายหนุ่มนั่งลง

ชนม์ภูมิหันกลับไปสบตาที่มงานของตนคล้ายขอความเห็น ทว่ากลับ
ถูกรณกรดันตัวให้นั่งลงบนเก้าอี้ตัวดังกล่าวเสียอย่างนั้นพร้อมกับกระซิบ
บอก

“ตามใจเด็กหน่อยสิพี่ เขาให้ที่นั่งนี่”

“ไอ้กร” ชนม์ภูมิครางฮึ่มในลำคอ ก่อนจะหันกลับไปมองหญิงสาว
จอมป่วนอีกรอบ

เพชรลดาระบายยิ้มเจ้าเล่ห์ ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งยองๆ เพื่อค้นหา
บางอย่างในกระเป๋าทือใบงาม

“ยังสดและสวยเหมือนเดิมเลย” หญิงสาวพึมพำก่อนจะยกเจ้าพวง
มาลัยสีสดและสวยออกมาจากกระเป๋าท่ามกลางสายตาดูตึงของสี่หนุ่ม
ที่ปักหลักอยู่ฝั่งตรงข้าม

“ลดาเอาพวงมาลัยดอกมะลิมาขอโทษพี่ภูมิค่ะ ลดาไม่รู้มาก่อนจริงๆ
ว่าพี่ภูมิเป็นพี่ชายแท้ๆ ของพี่ตาม ยกโทษให้ลดาด้วยนะค่ะ” คุณหนูเพชร-

ลดาว่าพลงวางพวงมาลัยดอกมะลิพวงงามลงบนฝ่ามือหนา ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองใบหน้าคมเข้มแล้วกะพริบตาปริบๆ

“นะคะพี่ภูมิ ยกโทษให้ลดา นะคะ” หญิงสาวส่งเสียงออดอ้อน

ชนม์ภูมิหายใจติดขัด คาดไม่ถึงว่าหญิงสาวประหลาดจะกล้าเข้ามาขอโทษตนด้วยวิธีนี้ ยิ่งได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักจากลูกน้องที่ยืนล้อมอยู่ด้านหลังด้วยแล้ว ยิ่งอยากจะเกลี้ยงกลับไปเสียตอนนี้ให้รู้แล้วรู้รอด

“ไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้” นายทหารหนุ่มว่า

“จำเป็นสิคะ ลดาเป็นเด็กแล้วยังทำผิดอีก แบบนี้ไม่ขอโทษ โดนคุณแม่หักเงินแน่เลย” เพชรลดาตอบแล้วเอียงหน้าครุ่นคิด “เอ หรือว่าพวงมาลัยไม่สวยถูกใจ งั้นพี่ภูมิชอบดอกอะไรเป็นพิเศษคะ ลดาจะให้ที่ร้านดอกไม้ร้อยให้ไหม”

“มะ...ไม่ต้องครับ” ชนม์ภูมิตอบเสียงตะกุกตะกัก

“เย่ งั้นเราสองคนดีกันแล้วนะคะ เจอกันครั้งหน้าลดาจะไม่แกล้งพี่ภูมิแล้ว ลดาสัญญา แฮ่ ค่อยสบายใจหน่อย งั้นลดาขอตัวก่อนนะคะ” เพชรลดาว่าพลงพุดลูกขึ้นยืน ก่อนจะประนมมือไหว้ลาลีหนุ่มแล้วคว้ากระเป๋าเดินเข้าไปหาผู้ติดตาม

แต่ในจังหวะที่หญิงสาวกำลังเดินนวยนาดออกไปนั้น กลับถูกจุดรั้งเอาไว้ด้วยน้ำเสียงเข้ม

“เดี่ยว...ลดา” เสียงเข้มที่ดังตามหลังจุดรั้งหญิงสาวให้ชะลอฝีเท้าแล้วหันหลังกลับไปมอง

“คราวนี้พี่จะยกโทษให้ แต่พี่จะถือว่าลดาติดค้างที่อยู่หนึ่งอย่าง” นายทหารหนุ่มกล่าว ซึ่งไม่เข้าใจตนเองเช่นกันว่าเหตุใดจึงนึกแผลงคาดโทษหญิงสาวเช่นนั้น และที่สำคัญที่สุดคำว่า ‘พี่’ ที่แสดงออกถึงความสนิทสนมก็หลุดปากสนทนากับหญิงสาวอย่างง่ายดายด้วยเช่นกัน

“ติดค้าง ค้างอะไรคะ” เจ้าของเสียงใสถามกลับ

“ไว้คิดออกแล้วจะบอก” ชนม์ภูมิกระตุกยิ้มที่มุมปากน้อยๆ ก่อน

จะเอ่ยต่อ “อ้อ แล้วกระพรวนนั่นไม่ใช่ได้ไหม โทจนปานนี้แล้วคงไม่ต้องกลัวหลงทางแล้วกระมัง”

เพชรลดาอ้าปากค้างแล้วก้มหน้าลงมองกระพรวนที่ชายหนุ่มเอ่ยถึงเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นสบตวงตาคุณอีกรอบ “เขาเรียกว่ากำไลข้อเท้าคะ ใส่เป็นแฟชั่น”

“อืม นั่นแหละมันเสียงดัง แบบนี้ฝ่ายตรงข้ามได้ยินหมดว่าเราเคลื่อนไหวอยู่ตรงไหน” นายทหารหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง

เพชรลดาอึ้งเหยงแล้วพยักหน้ารับ “โอเคค่ะ ต่อไปพลดาจะไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามจับได้ จะเลือกใส่แบบที่ไม่มีเสียงก็แล้วกันนะคะ”

และเมื่อชนมัญญ์ผูกพันหน้าอนุญาต เพชรลดาจึงรีบก้าวขาเดินนำผู้ติดตามออกไปจากห้องซ้อมมวยอย่างรวดเร็ว

“นี่โลกเราหมุนมาถึงจุดที่สาวน้อยเอามาลัยดอกมะลิมา้อหนุ่มใหญ่แล้วหรือวะ” รณกรกระซิบกระซาบทศทิศ

“ถึงว่าไม่เคยเห็นพี่ภูมิควงสาวที่ไหน ที่แท้ก็เลี้ยงต้อยไว้นะเอง” ทศทิศกระซิบตอบ

“เลี้ยงเด็กแบบนี้ ชีวิตก็มีสีสันดีนะครับพี่” ธนภัทรเอ่ยกับชนมัญญ์หลังจากที่สีสันของชีวิตเดินลับไปจากห้องแล้ว

“เลอะเทอะน่า” ชนมัญญ์ตอบ ก่อนจะเดินเลี้ยวเข้าไปนั่งพักที่มุมห้องพลายกพวงมลัยที่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ ของดอกมะลิและดอกจำปีขึ้นมาเตะปลายจมูก

“เด็กเพี้ยนอើย ทำแต่ละอย่าง จะให้ปกติเหมือนคนอื่นหน่อยก็ไม่ได้” ถึงแม้ปากจะพร่ำบ่น แต่ดวงตาคนเข้มกลับทอประกายความอ่อนโยนอย่างที่ไม่เคยมีใครได้สัมผัสมาก่อน

๕

ชีวิตในแต่ละวันของชนม์ภูมิต้องเตรียมพร้อมเสมอหากได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชา ชายหนุ่มและทีมงานต้องสามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างทันท่วงที ปัญหายาเสพติดนับเป็นอีกหนึ่งปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อสังคมเป็นวงกว้าง ซึ่งทางหน่วยงานภาครัฐที่รับผิดชอบตระหนักและทราบถึงปัญหาข้อนี้ดี เพียงแต่ว่าการกวาดล้างแบบถอนรากถอนโคนนั้นยังมีข้อจำกัดหลายประการ แต่กระนั้นทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องก็ยังคงเดินหน้าอย่างเต็มที่ที่จะสืบหาตัวการใหญ่เพื่อนำมาดำเนินคดีตามกฎหมาย

ภารกิจหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาก็เช่นกัน ชนม์ภูมิและทีมต้องเดินทางด่วนเพื่อลงพื้นที่สนธิกำลังร่วมกับเจ้าหน้าที่หลายหน่วยกวาดล้างกลุ่มผู้ค้ายาเสพติดในแถบชายแดนทางภาคใต้ ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นั้นชายหนุ่มและทีมงานตัดขาดจากการติดต่อสื่อสารภายนอกทั้งปวง จวบจนกระทั่งภารกิจสำเร็จลุล่วงด้วยดี ชนม์ภูมิจึงรีบเดินทางไปเยี่ยมญาติกาผู้เป็นน้องสาว ณ คอนโดมิเนียมหรูใจกลางเมือง

ชนม์ภูมิจอดรถในลานจอดรถด้วยความคุ้นชิน แล้วเดินไปจอดรถที่

เรียกลิปต์เพื่อขึ้นไปยังชั้นที่มาติดาพักอยู่ทันที

...

“โอ๊ย แยกแล้ว สายแล้ว ลิปต์จํารีบขึ้นมาเถอะนะ ลดารีบ” ทางฝั่งเพชรลดาที่หอบของพะรุงพะรังกำลังกดเรียกลิปต์ด้วยอาการร้อนรน
ตึง!

ประตูลิปต์ทั้งสองฝั่งที่ค่อยๆ เคลื่อนออกจากกัน คล้ายกับภาพสโลว์-โมชั่นที่ชวนให้ผู้ที่อยู่ด้านในและด้านนอกลิปต์เพ่งมองฝั่งตรงข้ามอย่าง
ใจจดและจ่อ และ...

ตุ๊บ!

ทันทีที่ประตูลิปต์เปิดออกเต็มความกว้าง ข้าวของในมือเพชรลดาที่
ร่วงกราวลงพื้น ชนม์ภูมิหรีตตามองสาวน้อยประหลาดที่ปล่อยของในมือลง
เพื่อประนมมือไหว้ตนแล้วกลั้นขำ ก่อนที่ชายหนุ่มจะก้าวออกมาจากลิปต์
แล้วย่อตัวลงเก็บข้าวของที่กระจัดกระจายเต็มพื้นมาถือไว้

“มาหาตามฝันหรือ” ชายหนุ่มถาม พลางยื่นสิ่งของในมือคืนให้
เจ้าของ

“เปล่าค่ะ ลดาพักอยู่ที่ชั้นนี้” เพชรลดาตอบ

“อืม แบบนี้เอง ถึงเคยทักท้วงว่าเป็นน้องสาวตามฝัน” ชนม์ภูมิพยัก
หน้าขึ้นลงช้าๆ ไม่แปลกใจสักนิดที่เพชรลดา กับน้องสาวของตนจะสนิทกัน
ไวเช่นนี้ เพราะคอนโดมิเนียมแห่งนี้จัดสรรห้องพักเพียงสองห้องต่อชั้น ดัง
นั้นจึงเท่ากับว่าชั้นนี้ทั้งชั้นคืออาณาจักรของสองสาวไปโดยปริยาย

“นั่นพี่ขอตัวก่อนนะครับ” ชายหนุ่มเอ่ยขอตัว แล้วก้าวขามาจะเดิน
ต่อ ทว่า...

“พี่ภูมิคะ พี่ตามไม่อยู่นะคะ” เพชรลดาเรียก

“หืม ตามไปไหนแต่เช้า” ชนม์ภูมิถาม

“อยู่โรงพยาบาลค่ะ”

“ตามเป็นอะไร?” ชายหนุ่มชักขา กลับแล้วก้าวเข้าไปประชิดหญิงสาว

ด้วยความร้อนใจ

“พี่ภูมิไปทำงานที่ไหนมาคะ อย่าบอกนะว่าพี่ยังไม่รู้อะไรเลย”

และยิ่งหญิงสาวถามเช่นนั้น ชายหนุ่มก็ยิ่งร้อนใจมากขึ้นอีกเท่าตัว จึงรีบพยักหน้ารับอย่างรวดเร็ว เพชรดาผ่นลมหายใจออกซ้าๆ ก่อนจะเล่าต่อ

“พี่ตามสบายดีค่ะ ที่ไปโรงพยาบาลก็เพราะว่า เอ่อ...เพราะว่าพ่อพี่ภูมิ ประสบอุบัติเหตุ”

ชนม์ภูมิเบิกตาโพลง หน้าถอดสีแล้วเอ่ยถามเสียงแผ่ว “ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“เกือบเดือนแล้วค่ะ เนี่ยลดาก็จะรีบเอาของไปให้พี่ตามแล้วบังเอิญเจอพี่ภูมิที่นั่นเสียก่อน ดูลิคะ ลืมโทร. ตามพี่ครีชิตเลย” เพชรดาหันม้วย เพราะมัวแต่ตกใจจึงลืมโทร. ตามบอดีการ์ดจากบ้านโกคินอภิวัง

“ไปรอพี่ ไปเถอะ” อารามร้อนใจ ชายหนุ่มจึงรีบกดลิฟต์แล้วคว้าข้อมือเล็กให้เดินตาม ทั้งยังคอยซักถามเหตุการณ์ต่างๆ จากหญิงสาวตั้งแต่วางลิฟต์จนกระทั่งพาหะคันงามเคลื่อนที่สู่ถนนใหญ่

ใบหน้าคมเข้มดูตึงยิ่งกว่าเดิมน่าได้รับฟังเรื่องราวต่างๆ จบลง เพชรดาเอียงใบหน้าจับอาการของสารถีนุ่มตลอดเวลา ก่อนจะเอ่ยปลอบใจ

“แต่ตอนนี้พ่อพี่ภูมิอาการปลอดภัยแล้ว ไม่ต้องเครียดนะค่ะ”

ชนม์ภูมิเหล่ตามองเจ้าของเสียงหวานแล้วพยักหน้ารับ “ขอบใจลดา มากนะที่ช่วยดูแลตามฝัน”

“ลดาก็แค่ไปนอนเป็นเพื่อนพี่ตามทุกคืนค่ะ ส่วนคนที่ดูแลพี่ตามที่โรงพยาบาลทั้งวันคือพี่เล็กต่างหาก สัญญากับลดาได้ไหมคะว่า ถ้าเจอกันพี่ภูมิจะไม่หักคอกพี่เล็ก” หญิงสาวช่วยออกตัว เพราะเพียงแค่เอ่ยถึงชื่อญาติผู้ใหญ่ของตน ใบหน้าดูตึงของชนม์ภูมิก็ยิ่งทวีสีแดงเข้มขึ้นอีกระดับ

“เป็นทหารยิ้มไม่ได้หรือคะ” ในขณะที่คนขับรถกิตติศักดิ์กำลัง

เครื่องเครียดยกับเรื่องของบิดาและน้องสาวอยู่นั้น จู่ๆ หญิงสาวข้างกายก็ยืนหน้าทะเล้นเข้ามาถาม

ชนมฺฤมิเอียงหน้ามองไปหน้าจิ้มลิ้มเล็กน้อย ถึงแม้นจะไม่เข้าใจว่าเหตุใดหญิงสาวจึงถามโพล่งออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย แต่กระนั้นก็นิดดีที่จะคลายความสงสัยด้วยความเต็มใจ “ได้สิ ไม่มีใครห้าม”

“อืม...” เพชรลดาเอียงไปหน้าไปมาคล้ายครุ่นคิด “แล้วทำไมลดาไม่เคยเห็นพี่ภูมียิ้มเลย เจอกันที่ไรก็หน้าเดียวแบบนี่ตลอด ไม่เมื่อยหรือคะ”

ชนมฺฤมิถอนหายใจพร้อมส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนจะปล่อยผ่านแล้วกลับมาตั้งใจกับการขับรถดังเดิม

“นอกจากจะไม่ยิ้มแล้ว ยังตึงทุกส่วนอีกด้วย โดยเฉพาะหู พุดด้วยก็ไม่พุดด้วย” เพชรลดาขยับนั่งหลังตรงแล้วทำปากขมขมบิบ จึงไม่ทันได้สังเกตเห็นว่าชายหนุ่มที่ตึงไปทุกส่วนกำลังระบายยิ้มน้อยๆ ด้วยทันได้ยินเสียงพึมพำนั้นครบทุกถ้อยทุกคำ

“อ้าว แย่จัง เลยเวลาเยี่ยมแล้ว พี่ตามก็ไม่อยู่” เพชรลดาเกาะประตูหน้าต่างแล้วบ่นพึมพำ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของไปหน้าดูดุดันที่ยืนเยื้องอยู่ข้างๆ

“โทร. หาตามที” ชนมฺฤมิว่า

หญิงสาวก็มลงค้นหาเจ้าจอสี่เหลี่ยมผืนผ้าในกระเป๋าทืออยู่ชั่วขณะ แล้วจึงเอียงหน้าขึ้นตอบ “ลดาลืมเอามือถือมาคะ พี่ภูมิโทร. เองก็แล้วกันนะคะ”

“มือถือพี่เบตหมดตั้งแต่ลงใต้ ยังไม่ได้ชาร์จเลย” ชายหนุ่มกล่าวแล้วถอนหายใจยาว

“เอายังงี้ดีคะ พี่ภูมิจะนั่งรออยู่ที่นี้จนกว่าจะถึงเวลาเยี่ยม หรือว่าจะไปทำบุญกับลดาก่อน”

ชนมฺฤมียกข้อมือข้างซ้ายขึ้นมาดูเวลา และเมื่อเห็นว่าอีกหลายชั่วโมง

กว่าจะถึงเวลาเยี่ยมอีกรอบ ดังนั้นชายหนุ่มจึงเตะแขนหญิงสาวให้เดินตาม “ขึ้นไปทำบุญกันก่อน”

เพชรลดาชี้ชวนให้ชนม์ภูมิดูนั้นมองนี้ไปตามทางระหว่างเดินกลับออกไปยังลานจอดรถของโรงพยาบาล โดยหารู้ไม่ว่าภาพที่สาวน้อยกำลังขยับริมฝีปากเจื้อยแจ้วเชื้อเชิญนายทหารหนุ่มใหญ่มาดขรึมสนทนานั้นกำลังตกเป็นเป้าสายตาของใครบางคน

ชนม์ภูมิขับรถพาเพชรลดาออกไปถวายเป็นสังฆทานในวัดที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากโรงพยาบาลมากนัก ชายหนุ่มชำเลืองมองหญิงสาวที่กำลังสะกิดแขนตนระริกแล้วเลิกคิ้วขึ้นมองคล้ายเป็นคำถาม

เพชรลดาขยับปากแล้วพยักเพยิดให้คนหน้าบึ้งมองมือของตนที่กำลังเตรียมตัวกรวดน้ำแล้วกระซิบเสียงแผ่ว

“เตะแขนลดาลิดะ กำลังจะถึงบทธรวदन้าแล้ว”

ชนม์ภูมิพยักหน้ารับ ก่อนจะเตะมือของตนบนเบรียวแขนเสลาที่ให้สัมผัสเนียนนุ่มจนชายหนุ่มแทบจะหลงลืมว่าตนอยู่ในสถานที่ใด ชนม์ภูมิพยายามตั้งใจให้สงบแล้วแผ่อุทิศส่วนกุศลให้แก่มารดาผู้ล่วงลับและเจ้ากรรมนายเวรของบิดา จนกระทั่งเสียงบทสวดของหลวงพ่อดังว่า

“...มะณี ไชติระโส ยะถา...”

เพชรลดาจึงวางภาชนะสำหรับกรวดน้ำลงแล้วประนมมืออธิษฐานจิตต่อ จากนั้นจึงกราบลาพระสงฆ์

“สบายใจจังเลย” สาวน้อยยิ้มจนตาหยี

“คิดยังไงถึงอยากมาทำบุญ” ชนม์ภูมิถาม

“ตอนอยู่ที่อังกฤษคุณแม่ก็พาไปวัดบ่อยๆ ค่ะ แต่พอมามีงานกับพี่เล็ก ลดา ก็ยังไม่มีโอกาสมาวัดเลย แล้วตั้งแต่วันที่ไปเลี้ยงอาหารกลางวัน เด็กที่บ้านสี่ขวบ ลดา ก็ฝันไม่ค่อยดี ชอบฝันเห็นงูตัวโตๆ รัดจนหายใจไม่ออก เมื่อคืนก็ฝันอีกนะคะ ลดา ก็เลยอยากมาทำบุญให้เขาหน่อย เพื่อเขาจะเลิก

รัดลดาแน่นๆ ลักที” เพชรลดาเล่าด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ไม่ได้อยู่ที่เมืองไทยหรอกหรือ” ชายหนุ่มถาม ปกติก็ไม่เคยสนใจชีวิตของใครสักเท่าไร แต่แปลก เวลาอยู่ใกล้สาวน้อยคนนี้ ชนม์ภูมิคล้ายเป็นอีกคนที่มีความอยากรู้อยากเห็นเรื่องของคนอื่นจนผิดวิสัย

“คุณพ่อคุณแม่ของลดาย้ายไปทำธุรกิจที่อังกฤษตั้งแต่ลดายังเล็กๆ ค่ะ”

“อืม แล้วทำไมถึงมาฝึกงานที่นี่”

“ก็ลดายังไม่รู้ว่าตัวเองชอบหรือไม่ชอบอะไร ทั้งๆ ที่เรียนอีกเทอมเดียวก็จะจบแล้ว คุณป้า เอ่อ...คุณแม่ของพี่เล็กเป็นญาติของคุณแม่ลดา ท่านเลยแนะนำให้ลดาลองมาฝึกงานบริหารดู เพื่อจะได้ไ้ไอเดียอะไรดีๆ กลับไป” หญิงสาวเล่าอย่างไม่เคอะเขินพร้อมทั้งยกมือยกไม้ประกอบ

“แล้วไปพักอยู่คอนโดคนเดียวไม่กลัวหรือ”

“อ๊อ สบายสิไม่ว่า จะให้ลดาไปพักกับคุณป้าก็ไม่ไหวค่ะ เกรงใจแล้วลดาก็เป็นคนอารมณ์ศิลป์ ชอบอยู่เงียบๆ คนเดียวด้วย”

ชนม์ภูมิเบิกตาขึ้นมองหญิงสาวที่ชอบอยู่เงียบๆ คนเดียวด้วยสายตาที่ไม่ใคร่เชื่อมั่นมากนัก เพชรลดาจึงรีบอธิบายต่อ

“ลดาพูดจริงๆ นะคะ ลดาชอบความสงบ”

ชนม์ภูมิพยักหน้ารับน้อยๆ ทั้งที่แวต่ายังฉายชัดว่าไม่ได้คล้อยตาม แม้แต่นิด ก่อนจะเอ่ยขึ้นมาลอยๆ “อยู่คนเดียวก็ไม่ค่อยได้พูดสิ” ชายหนุ่มยังประโยคที่สองที่พูดขึ้นในสมองไว้ในใจ ทว่าเพชรลดาคล้ายรู้ทันจึงรีบแย้ง

“พี่ภูมิเหมือนกำลังจะบอกว่าเพราะลดาอยู่คนเดียวมากไป พอได้เจอใครเลยพูดไม่หยุดใช่ไหมคะ”

ชนม์ภูมิพยายามไม่ระบายยิ้มให้กว้างจนเกินไป เมื่อหญิงสาวเอ่ยถึงประโยคที่ตนหยุดไว้ออกมาจนสิ้น และในเมื่อมีคนรู้เท่าทันความคิดของตน ดังนั้นชายหนุ่มจึงพยักหน้าขึ้นลงช้าๆ

เพชรลดาทำหน้ามุกก่อนจะเอ่ยต่อ “ไม่ต้องห่วงว่าลดาจะเหงาปาก

หอรกนะคะ เพราะลดานะ พุดกับตัวเองได้ ลดาพุดกับตัวเองทั้งวัน อู๊ย! ตรงนั้นมีให้อาหารปลาด้วยค่ะ”

สาวน้อยเพชรลดาวา ก่อนที่จะคว้าข้อมือของชนม์ภูมิแล้วออกวิ่งเหยาะๆ ไปยังจุดจำหน่ายอาหารปลา ชนม์ภูมิผืนตัวในตอนต้น ทว่าเมื่อฝ่ามือนุ่มนวลกระชับฝ่ามือของตนแนบแน่น ตรรกะความหัวโบราณเรื่องชายหญิงไม่ควรถูกเนื้อต้องตัวกันจนเกินงามมลายไปจนสิ้น และยินยอมก้าวขาตามหญิงสาวไปด้วยความเต็มใจ

“นี่ในวัดนะลดา ล้ารวมหน้อย ห้ามวิ่งแบบเมื่อกี้อีก” ชายหนุ่มว่าเสียงดู ในขณะที่เพชรลดากำลังหยอดเงินลงในตู้รับบริจาคค่าอาหารปลาที่ตั้งอยู่เบื้องหน้า

หญิงสาวยิ้มเจื่อนแล้วก้มหน้าลงมองพื้น “ขอโทษค่ะ ลดาลืมตัว”

ชนม์ภูมิระบายยิ้มที่มุมปากน้อยๆ ด้วยความเอ็นดู แล้วปรับน้ำเสียงของตนให้ดูอ่อนโยนลง “ไปกันเถอะ แดดเริ่มร้อนแล้ว”

“ค่า...” สาวน้อยโบหน้าเศร้าสร้อยเมื่อครู่สลายไปในชั่วพริบตา เมื่อเพชรลดาเงยหน้าขึ้นขวานรับ และ...ก้าวขาฉับๆ พร้อมกับฮัมเพลงไปให้อาหารปลาด้วยอารมณ์สุนทรีดังเดิม

“เฮ้อ...” ชนม์ภูมิพ่นลมหายใจออกซัดๆ ก่อนจะก้าวตามไปยืนโปรยอาหารปลาอยู่อีกด้าน

“พี่ภูมิขา ดูลิเคะ ปลาตัวโตมาก โอ๊ย น้ำกระเด็นเข้าปากลดาเลย”

เสียงเจื้อยแจ้วที่ดังไม่ขาดพาให้นายทหารหนุ่มสนุกตามไปด้วย นานแค่นั้นแล้วที่ตนไม่เคยพ่นคนลายแบบนี้ นานแค่นั้นแล้วที่ตนไม่เคยอยู่ใกล้ผู้หญิงที่ไม่ใช่สมาชิกในครอบครัวได้นานถึงเพียงนี้

ในขณะที่นายทหารหนุ่มกำลังอึดอึดใจอยู่กับการให้อาหารปลาอยู่นั้น จู่ๆ เสียงใสก็หวีดร้องดังขึ้น

“ระวัง!”

ชนม์ภูมิหันขวับไปมองตามเสียง ก็พบว่าเพชรลดากำลังกระโจนเข้า

คว่ำตัวเด็กหญิงตัวเล็กที่เดินเตาะเตาะอยู่ริมตลิ่งตามลำพังจนจวนเจียนจะ
กลิ้งลงน้ำ ในจังหวะนั้นเอง มารดาของเด็กหญิงที่วิ่งตามมารับบุตรสาว
ของตนไปอุ้มไว้ ส่วนหญิงสาวที่กระโจนเข้าไปคว้าร่างเล็กเอาไว้ได้ทันนั้นเกิด
เสียการทรงตัวด้วยรองเท้าส้นเข็มของตนปักที่มลงไปในน้ำ

“กรีด!”

ตุ้ม!

ร่างสูงใหญ่วิ่งพรวดพราดเข้าหาก่อนจะกระโจนลงไปในน้ำ แล้วคว้า
ร่างบางมากอดแนบอก ก่อนจะดันหญิงสาวส่งให้ชาวบ้านที่อยู่บริเวณนั้น
ช่วยรับขึ้นฝั่ง จากนั้นจึงปีนตามขึ้นมา

“พี่ภูมิ...” อารามตกใจ เพชรดาโผล่เข้ากอดชนม์ภูมิเอาไว้เต็มสอง
แขน

นายทหารหนุ่มตัวแข็งทื่อ เว้นจังหวะให้ตนเองหายใจเพียงเล็กน้อย
ก่อนจะค่อยๆ ยกมือขึ้นลูบหลังบางอย่างกั๊ก กั๊กๆ

“ชนม์ได้เรื่อง พี่บอกแล้วใช่ไหมว่าให้สำรวจ” เสียงเข้มเอ่ยติดดู

เพชรดาผละตัวออกช้าๆ หยาดน้ำในตาค่อยๆ เอ่อล้นจนกระทั่ง
ทะลักออกมาเป็นสาย นึกค่านอยู่ในใจว่าเธอไม่ได้ชนลักนิต คิดแค่เพียง
ช่วยเด็กให้ปลอดภัยจนไม่ทันระวังตัวเองก็เท่านั้น

ชนม์ภูมิชะงักอยู่กับที่ ใจหนึ่งอยากจะดึงร่างบางเข้ากอดปโลบ
ประโลมและขอโทษที่ปากไว แต่ใจหนึ่งก็ประท้วงว่าไม่ อันที่จริงตนไม่มี
เจตนาจะต่อว่าหญิงสาวแม้ลักนิต แต่ที่พูดออกไปนั้นเพียงเพราะเป็นห่วง
และไม่ต้องการให้หญิงสาวได้รับอันตรายจากการไม่รู้จักร่างตัวอีก

บรรยากาศภายในรถยุโรปคันหรูระหว่างขาไปและขากลับต่างกัน
ลิบลิ้น เมื่อเสียงใส่ที่เจ็ดยาวตลอดขามาเงียบสงบจนน่าใจหาย ชนม์ภูมิ
เหล่ตามองเสียงแกล้มใส่ที่แดงระเรื่อเป็นระยะ นึกอยากให้หญิงสาวถามหรือ
ชวนคุยอะไรก็ได้สักอย่าง แต่ไม่เลย เพชรดายังคงนั่งผินหน้ามองออก

ไปด้านนอกกระจกรถอยู่ดังเดิม จนกระทั่งรถเลี้ยวเข้าไปจอดแนบสนิททางเข้าคอนโดมิเนียม หญิงสาวจึงหันมายกมือไหว้ขอบคุณทั้งที่ไม่เคยหน้า แล้วเปิดประตูลงจากรถไปอย่างรวดเร็ว

ชนม์ภูมิก็ม้มองชุดเปียกชื้นของตนแล้วถอนหลังพิงเบาะรถ “บ้าเอ๊ย!”

ชายหนุ่มสบถก่อนจะเปิดประตูลงจากรถไปหยิบเสื้อผ้าชุดใหม่ แล้วเดินเข้าไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำของลิอบบี้ จากนั้นจึงมุ่งหน้ากลับไปยังโรงพยาบาลอีกครั้งเพื่อดูอาการของบิดา โดยที่จิตใจยังคงกังวลถึงสาวน้อยข้างจ้อตลอดเวลา แต่จะให้ทำเช่นไรได้ ตั้งแต่เกิดมาจนอายุครบสามสิบห้าปี ชนม์ภูมิ ปารวัตร คนนี้ยังไม่เคยง้อใคร